Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. gegužės 17 d.*

„Konkurencija — Karteliai — Europos jūrinių žarnų rinka — Sprendimas, kuriuo konstatuojamas EB 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio pažeidimas — Kainų nustatymas, rinkos pasidalijimas ir keitimasis slapta komercine informacija — Neteisėtų veiksmų inkriminavimas — Baudos — 2006 m. Baudų dydžio apskaičiavimo gairės — Teisėti lūkesčiai — Maksimali 10 % riba — Lengvinančios aplinkybės — Bendradarbiavimas“

Byloje T-146/09

Parker ITR Srl, įsteigta Veniano (Italija),

Parker-Hannifin Corp., įsteigta Ohajuje (Jungtinės Valstijos), atstovaujama advokatų B. Amory, F. Marchini Càmia ir F Amato,

ieškovės,

prieš

Europos Komisiją, iš pradžių atstovaujamą N. Khan, V. Bottka ir S. Noë, vėliau V. Bottka, S. Noë ir R. Sauer,

atsakovę,

visų pirma dėl prašymo iš dalies panaikinti 2009 m. sausio 28 d. Komisijos sprendimą C(2009) 428 galutinis dėl [EB] 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūros (byla COMP/39406 – Jūrinės žarnos), kiek jis susijęs su ieškovėmis, arba, nepatenkinus šio reikalavimo, dėl prašymo panaikinti ar gerokai sumažinti joms šiuo sprendimu skirtą baudą

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. Azizi, teisėjai M. Prek ir S. Frimodt Nielsen (pranešėjas),

posėdžio sekretorė J. Weychert, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2012 m. balandžio 27 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: anglų.

Sprendimą

Faktinės bylos aplinkybės

Jūrinių žarnų, skirtų naftai ir dujoms perduoti, sektorius

1 Jūrinės žarnos yra naudojamos pakrauti nesieringą arba perdirbtą žalią naftą ir kitus naftos produktus iš jūroje esančių įrenginių (pavyzdžiui, plūdurų, prie kurių paprastai švartuojasi tanklaiviai, arba plaukiojančių gavybos, sandėliavimo ir iškrovimo platformų, t. y. plaukiojančių saugyklų, naudojamų krauti naftą ar dujas iš šalia esančios platformos, ją tvarkyti ir sandėliuoti, kol ta nafta ar dujos bus perkrauta į tanklaivį) į laivus ir vėliau iškrauti juos į jūroje esančius (pavyzdžiui, plūdurus) arba sausumos įrenginius.

2 Jūrinės žarnos naudojamos jūroje, t. y. vandenyje arba netoli vandens, o pramoninės ar antžeminės žarnos naudojamos sausumoje.

3 Kiekvieną jūrinių žarnų sistemą, atsižvelgiant į specialius klientų poreikius, sudaro tam tikras skaičius standartinių žarnų, specialių žarnų su tarpikliais iš abiejų galų, ir papildoma įranga, kaip antai sklendės, galiniai sujungimo įrenginiai arba plūduriuojantys įrenginiai. Šioje byloje vartojama sąvoka „jūrinės žarnos“ apima visą šią papildomą įrangą.

4 Jūrines žarnas naudoja naftos kompanijos, plūdurų gamintojai, uostų terminalai, naftos pramonė ir vyriausybės, o jos perkamos naujiems projektams arba keičiant senas jūrines žarnas.

5 Naujiems projektams naftos terminalai ar kiti galutiniai naudotojai paprastai samdo inžinerijos bendrovę (dar vadinamą „įrangos gamintoju“, „pirminės įrangos gamintoju“ (anglų k. OEM („Original Equipment Manufacturer“)) ar „rangovu“) pastatyti ar įrengti naujus naftos krovimo įrenginius, kaip antai taškines švartavimo sistemas ar plaukiojančias gavybos, sandėliavimo ir iškrovimo platformas. Tokiems projektams rangovas iš gamintojo perka visą jūrinių žarnų įrangą.

6 Įrengus jūrines žarnas, atskiros dalys keičiamos nuo vienų iki septynerių metų. Galutiniai naudotojai dažniausiai patys perka naujas jūrines žarnas, kad pakeistų senas (atsarginių dalių sektorius). Vis dėlto tam tikrais atvejais galutiniai naudotojai centralizuoja pirkimą ir perka iš tarpininkaujančių dukterinių ar nesusijusių bendrovių. Jūrinių žarnų siekiant pakeisti senąsias pardavimo apyvarta sudaro didesnę jūrinių žarnų pasaulinės rinkos dalį nei naujų produktų pardavimo apyvarta.

7 Jūrinių žarnų paklausa labai priklauso nuo naftos sektoriaus plėtros, ypač nuo naftos gavybos nuo naudojimo vietos nutolusiose zonose. Bėgant metams paklausa padidėjo. Jai būdingas ciklišKumas ir ji tam tikra dalimi priklauso nuo naftos kainų kaitos. Paklausa pradėjo darytis reikšminga septintojo dešimtmečio pabaigoje ir padidėjo aštuntojo dešimtmečio pradžioje, ypač kalbant apie naftos gavybos regionus Persijos įlankoje, Šiaurės jūroje ir Šiaurės Afrikoje. Devintajame dešimtmetyje paklausa padidėjo iš Pietų Amerikos besivystančių nacionalinių naftos įmonių. Dešimtojo dešimtmečio pabaigoje paklausa išaugo Vakarų Afrikoje.

8 Jūrines žarnas gamina įmonės, žinomos dėl padangų ar kaučiuko gamybos, arba šių įmonių „spin-off“. Jos gaminamos pagal klientų užsakymus ir pageidavimus. Kadangi jūrinių žarnų paklausa geografiniu požiūriu yra labai plačiai pasiskirsčiusi, daugelis jų gamintojų įdarbina daug agentų, kurie konkrečioms rinkoms teikia bendras rinkodaros paslaugas ir siūlo jų produktus dalyvaudami paskelbtuose konkursuose.

9 Jūrinėmis žarnomis prekiaujama visame pasaulyje, o pagrindiniai jų gamintojai veikia tarptautiniu lygiu. Jūrinėms žarnoms taikomi teisės aktuose nustatyti reikalavimai nėra labai skirtingi įvairiose šalyse, ir nors techniniai reikalavimai skiriasi atsižvelgiant į aplinką ir naudojimo sąlygas, tai nėra kliūtis parduoti jūrines žarnas visame pasaulyje.

10 Galiausiai reikia pažymėti, kad ginčijamame sprendime vertinamu laikotarpiu kartelio dalyviai Japonijoje, Jungtinėje Karalystėje, Italijoje ir Prancūzijoje pagamintas jūrines žarnas parduodavo galutiniams naudotojams ir rangovams, įsteigtiems įvairiose Europos Sąjungos ar Europos ekonominės erdvės (EEE) valstybėse. Nors daugelis jūrinių žarnų sistemų skirtos ne Europos regionams, tam tikri pasaulinio lygio pagrindiniai rangovai yra įsteigti įvairiose Sąjungos arba EEE valstybėse.

Ieškovės

11 Viena iš dviejų ieškovių *Parker-Hannifin Corp*., įsteigta Klivlande, Ohajuje (Jungtinės Valstijos), gamina judėjimo ir kontrolės sistemas bei technologijas, naudojamas tiksliosios inžinerijos srityje įvairiose prekybos, mobiliųjų technologijų, pramonės ir aviacijos rinkose.

12 *Parker-Hannifin* suskirstyta į 8 grupes: oro erdvė, hidraulinės sistemos, filtrai, klimato ir pramonės kontrolė, hidraulinių sistemų jungtys, sandarikliai, matavimo aparatūra ir automatizacijos / pneumatikos komponentai. Hidraulinių sistemų jungčių grupė paskirstyta keturiems geografiniams regionams (Šiaurės Amerika, Pietų Amerika, Sąjunga ir Azija). Sąjungoje hidraulinių sistemų jungčių grupę sudaro keturi skyriai ir vienas gamybos padalinys. Šio gamybos padalinio produktai parduodami pasaulinėje jūroje išgaunamos naftos ir dujų rinkoje.

13 *Parker-Hannifin* yra *Parker-Hannifin International Corp*. patronuojanti įmonė. Pastaroji yra *Parker Italy Holding LLC* patronuojanti įmonė. *Parker Italy Holding LLC* valdo *Parker Italy Holding Srl*, t. y. patronuojančią kitos ieškovės (*Parker ITR Srl*) bendrovę.

14 *Parker-Hannifin* konsoliduota visų produktų pasaulinė apyvarta 2006 m. sudarė 7 410 milijonų eurų.

15 *Parker ITR* gamina ir parduoda pramonines ir hidraulines žarnas, jūrines žarnas naftai ir dujoms bei technines dalis. Jos apyvarta 2006 m. sudarė [*konfidencialu*] [1] eurų. Jos buveinė yra Veniano (Italija).

16 *Parker ITR* priklausantis jūrinių žarnų, skirtų naftai ir dujoms, sektorius 1966 m. buvo įkurtas *Pirelli* grupei priklausančios bendrovės *Pirelli Treg SpA*.

17 1990 m. gruodžio mėn. *Pirelli Treg* veiklą jūrinių žarnų sektoriuje perėmė *ITR SpA*, t. y. bendrovė, sukurta susijungus *Pirelli Treg* ir *Itala* (kita *Pirelli* grupės dukterinė bendrovė). 1993 m. ITR įsigijo bendrovė *Saiag SpA*.

18 Pradėjusi su *Parker-Hannifin* derybas dėl galimo jos veiklos, susijusios su jūrinėmis žarnomis pardavimo, ITR 2001 m. birželio 27 d. įsteigė dukterinę bendrovė *ITR Rubber Srl*.

19 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, pirma, 2001 m. gruodžio 5 d. *Parker-Hannifin Holding*, t. y. grupės *Parker* viduje siekiant nupirkti ITR žarnų iš kaučiuko veiklos sritį, naujai sukurta dukterinė bendrovė, ir ITR sudarė sutartį, pagal kurią *Parker-Hannifin Holding* įgijo 100 % *ITR Rubber* akcijų.

20 Antra, šios sutarties preambulės e punkte nurodyta, kad ITR žarnų iš kaučiuko veikla bus perduota *ITR Rubber* paprašius *Parker-Hannifin Holding*.

1 — Įslaptinti duomenys nenurodomi.

21 Trečia, šios sutarties 3.1.3 straipsnyje numatyta, kad „[*Parker-Hannifin Holding*] pareiga priklauso <...> nuo [ITR] perdavimo“. ITR „nuolat iš anksto informuos [*Parker-Hannifin Holding*] apie perdavimo procedūrą ir <...> suderins su [ja] visus reikšmingus perdavimo pakeitimus <...>, kurie [pasirodys] esantys būtini arba [bus] reikalingi“.

22 Ketvirta, sutarties 7.1.2 straipsnyje nurodyta, kad *ITR Rubber*, kuri buvo įkurta „<...> perdavimo tikslu dar prieš“ jį „atliekant, <...> nevykdė prekybos, neteikė finansinės atskaitomybės ir nesiėmė jokios kitos veiklos, išskyrus tą, kuri buvo reikalinga užbaigti perdavimą, o po perdavimo ji tvarkė tik einamuosius reikalus, nesiimdama jokios kitos veiklos“.

23 2001 m. gruodžio 19 d. ITR perdavė *ITR Rubber* savo kaučiuko žarnų veiklą, įskaitant ir jūrinių žarnų sektorių.

24 Perdavimas įsigaliojo nuo 2002 m. sausio 1 d.

25 2002 m. sausio 31 d. bendrovę *ITR Rubber* perėmė *Parker-Hannifin Holding*, o po kelių mėnesių minėta bendrovė buvo pervadinta į *Parker ITR*.

26 *Parker-Hannifin Holding*, vėliau *Parker Italy Holding Srl*, valdė 100 % *Parker ITR* akcijų.

Administracinė procedūra

27 Nors tyrimą dėl panašių faktinių aplinkybių pradėjo Jungtinių Valstijų teisingumo ministerija ir Japonijos bei Jungtinės Karalystės konkurenciją prižiūrinčios valdžios institucijos, [*konfidencialu*], siekdama, kad jai būtų taikoma Komisijos pranešime apie atleidimą nuo baudų ir baudų sumažinimą kartelių atveju (OL C 298, 2006, p. 17) (toliau – pranešimas dėl bendradarbiavimo) numatyta atleidimo nuo baudų programa, 2006 m. gruodžio 20 d. pateikė Europos Bendrijų Komisijai prašymą atleisti ją nuo baudos, kartu pranešdama apie kartelį jūrinių žarnų rinkoje.

28 Gavusi šį prašymą Komisija pradėjo tyrimą dėl EB 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio pažeidimo, o 2007 m. gegužės 2 d. atliko patikrinimus *Parker ITR*, kitų susijusių gamintojų ir [*konfidencialu*] patalpose bei pas W.

29 *Manuli Rubber Industries*, *Parker ITR* ir *Bridgestone* 2007 m. atitinkamai gegužės 4 d., liepos 17 d. ir gruodžio 7 d. Komisijai pateikė prašymus atleisti nuo baudos arba ją sumažinti.

30 2008 m. balandžio 28 d. Komisija priėmė pranešimą apie kaltinimus, kurį atitinkamoms bendrovėms išsiuntė 2008 m. balandžio 29 d.–gegužės 1 d. laikotarpiu.

31 Šios bendrovės į pranešimą apie kaltinimus atsakė per nustatytą terminą ir visos, išskyrus [*konfidencialu*] / DOM, *ContiTech AG* ir *Continental AG*, buvo išklausytos per žodinį bylos nagrinėjimą, vykusį 2008 m. liepos 23 d.

Ginčijamas sprendimas

32 2009 m. sausio 28 d. Komisija priėmė Sprendimą C(2009) 428 galutinis dėl [EB] 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūros (byla COMP/39406 – Jūrinės žarnos) (toliau – ginčijamas sprendimas). Iš ginčijamo sprendimo matyti, kad:

— jis skirtas 11 bendrovių, įskaitant ieškoves,

— jame nurodytos bendrovės įvairiais būdais darė vieną sudėtinį pažeidimą, kurio tikslas buvo konkursų paskirstymas, kainų nustatymas, kvotų nustatymas, pardavimo sąlygų nustatymas, geografinių rinkų pasidalijimas ir keitimasis slapta informacija apie kainas, pardavimo kiekius ir konkursus,

— kartelis susikūrė vėliausiai 1986 m. balandžio 1 d. (vis dėlto tikėtina, kad jo pradžia gali būti aštuntajame dešimtmetyje) ir iširo 2007 m. gegužės 2 d.,

— nuo 1997 m. gegužės 13 d. iki 1999 m. birželio 11 d. kartelio veikla buvo ribota, o tarp narių atsirado trintis; vis dėlto, kaip nurodo Komisija, tai iš tikrųjų nenutraukė pažeidimo, o kartelio tokia pati ir su tais pačiais dalyviais (išskyrus *Manuli*, kuri iš naujo prisijungė prie kartelio kitais metais) organizacinė struktūra buvo visiškai atskurta 1999 m. birželio mėn.; todėl konstatuotina, kad gamintojai padarė vieną tęstinį pažeidimą, kuris tęsėsi nuo 1986 m. balandžio 1 d. iki 2007 m. gegužės 2 d., arba bent jau vieną pakartotinį pažeidimą, jeigu, nepaisant visko, reikėtų pripažinti, kad pažeidimas buvo nutrūkęs; vis dėlto į laikotarpį nuo 1997 m. gegužės 13 d. iki 1999 m. birželio 11 d. nebuvo atsižvelgta apskaičiuojant baudą, nes šiam pažeidimo laikotarpiui pagrįsti buvo labai mažai įrodymų,

— ieškovės buvo pripažintos atsakingos dėl šių laikotarpių:

  — *Parker ITR*: nuo 1986 m. balandžio 1 d. iki 2007 m. gegužės 2 d.,

  — *Parker-Hannifin Corp.*: nuo 2002 m. sausio 31 d. iki 2007 m. gegužės 2 d.;

— remiantis kriterijais, numatytais Pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies a punktą skirtų baudų apskaičiavimo gairėse (OL C 210, 2006, p. 2, toliau – gairės), kiekvienai bendrovei skirtinas bazinis baudos dydis buvo apskaičiuotas taip:

  — Komisija rėmėsi kiekvienos bendrovės 2004–2006 m. laikotarpio metinės pasaulinės apyvartos vidurkiu (*Yokohama Rubber* atveju ji rėmėsi 2003–2005 m. laikotarpiu); ji atsižvelgė į pardavimus EEE įsteigtiems pirkėjams,

  — su pažeidimu susijusias kiekvienos įmonės pardavimų vertės dalis ji nustatė taikydama jų pardavimo dalį pasaulinėje rinkoje bendram tų pačių įmonių pardavimui EEE teritorijoje, kaip numatyta gairių 18 punkte,

  — vertindama pažeidimo sunkumą ji atsižvelgė į 25 % pardavimo vertės (o ne į didžiausią gairėse numatytą 30 % pardavimo vertės dalį),

  — šią vertę ji padaugino iš kiekvienos bendrovės pažeidimo metų skaičiaus,

  — remdamasi gairių 25 punktu ji padidino sumą 25 % su pažeidimu susijusio pardavimo vertės, siekdama atgrasyti,

  — Komisija *Parker ITR* ir kitos bendrovės atžvilgiu taip pat nustatė sunkinančias aplinkybes ir atmetė visas lengvinančias aplinkybes kitų kartelio narių atžvilgiu,

  — galiausiai, remdamasi pranešimu dėl bendradarbiavimo, Komisija dviem bendrovėms sumažino baudas, tačiau *Parker ITR* ir kitos bendrovės prašymus sumažinti baudą atmetė.

33 Dėl *Parker ITR* Komisija nusprendė, kad reikšmingo pardavimo vertė sudaro [*konfidencialu*] eurų pasaulinės apyvartos [*konfidencialu*] dalyje, kad *Parker ITR* dalyvavo kartelyje 19 metų ir 5 dienas, todėl jai taikytinas dauginimo koeficientas 19, o *Parker-Hannifin* – 5 metus, 3 mėnesius ir 3 dienas, todėl jai taikytinas dauginimo koeficientas 5,5, ir, įvertinusi šio sprendimo 32 punkte nurodytus veiksnius, *Parker ITR* nustatė 19 700 000 eurų bazinį baudos dydį, o *Parker-Hannifin* – 6 400 000 eurų.

34 Atsižvelgiant į *Parker ITR* ir *Parker-Hannifin* atžvilgiu pripažintas sunkinančias aplinkybes, bauda pirmajai buvo padidinta iki 25 610 000 eurų, iš kurių 8 320 000 eurų dalis mokėtina solidariai su antrąja.

Procesas ir šalių reikalavimai

35 Ši byla buvo pradėta ieškiniu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo (dabar – Bendrasis Teismas) kanceliarijoje 2009 m. balandžio 9 d.

36 Vienam pirmosios kolegijos nariui negalint dalyvauti nagrinėjant bylą, Teismo pirmininkas, remdamasis Procedūros reglamento 32 straipsnio 3 dalimi, paskyrė į kolegiją kitą teisėją.

37 Susipažinęs su teisėjo pranešėjo pranešimu, Teismas (pirmoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas proceso organizavimo priemones pagal Procedūros reglamento 64 straipsnį, paprašė šalių pateikti tam tikrus dokumentus ir uždavė joms klausimus raštu. Šalys į juos atsakė.

38 2012 m. kovo 12 d. laišku ieškovės pateikė prašymą taikyti proceso organizavimo priemones dėl įpareigojimo pateikti naujus dokumentus.

39 2012 m. balandžio 27 d. vykstant posėdžiui buvo išklausytos šalių kalbos ir jų atsakymai į Bendrojo Teismo žodžiu pateiktus klausimus.

40 Per posėdį ieškovės atsisakė prašymo taikyti proceso organizavimo priemones.

41 Ieškovės Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek juo *Parker ITR* pripažįstama atsakinga už laikotarpį nuo 1986 m. balandžio 1 d. iki 2006 m. birželio 9 d., o *Parker-Hannifin* – atsakinga už laikotarpį nuo 2002 m. sausio 31 d. iki 2006 m. birželio 9 d.,

— iš esmės sumažinti ieškovėms skirtą baudą,

— priteisti iš Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

42 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovių bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl reikalavimo panaikinti

43 Grįsdamos ieškinį ieškovės nurodo devynis pagrindus.

44 Nurodydamos pirmąjį ieškinio pagrindą ieškovės tvirtina, kad klaidingai *Parker ITR* priskyrusi atsakomybę už pažeidimą iki 2002 m. sausio 1 d. Komisija pažeidė asmeninės atsakomybės ir diskriminacijos draudimo principus, nesilaikė procedūrinių reikalavimų ir pareigos motyvuoti.

45 Antrasis ieškinio pagrindas susijęs su klaidingu atsakomybės už pažeidimą, susijusį su neteisėtu P., kuris vadovavo įmonės jūrinių žarnų sektoriui, elgesiu, priskyrimu ieškovėms.

46 Nurodydamos trečiąjį pagrindą ieškovės tvirtina, kad *Parker-Hannifin* nepagrįstai buvo pripažinta solidariai su *Parker ITR* atsakinga už pažeidimą.

47 Ketvirtasis ieškinio pagrindas susijęs su tuo, kad skiriant *Parker ITR* baudą už laikotarpį iki 1999 m. birželio 11 d. buvo pažeista 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [EB] 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 25 straipsnio 2 dalis ir diskriminacijos draudimo principas, taip pat nesilaikyta pereigos motyvuoti.

48 Nurodydamos penktąjį ieškinio pagrindą ieškovės tvirtina, kad baudos padidinimas dėl to, jog *Parker ITR* buvo kartelio organizatorė, yra nepagrįstas.

49 Šeštasis ieškinio pagrindas susijęs su asmeninės atsakomybės principo pažeidimu ir pareigos motyvuoti nesilaikymu, kalbant apie baudos *Parker-Hannifin* padidinimą dėl to, jog buvo pripažinta, kad *Parker ITR* organizavo kartelį.

50 Nurodydamos septintąjį ieškinio pagrindą ieškovės tvirtina, kad buvo pažeistas teisėtų lūkesčių principas, nes siekiant nustatyti baudą taikytas pardavimo vertės apskaičiavimo metodas buvo klaidingas.

51 Aštuntasis ieškinio pagrindas susijęs su Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies ir asmeninės atsakomybės principo pažeidimu bei pareigos motyvuoti nesilaikymu apskaičiuojant 10 % apyvartos ribą.

52 Galiausiai devintasis ieškinio pagrindas susijęs su teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu ir pareigos motyvuoti nesilaikymu, nes Komisija atsisakė sumažinti baudą dėl bendradarbiavimo.

53 Ieškinio pagrindus reikia nagrinėti tokia tvarka: pirmąjį, ketvirtąjį, penktąjį, šeštąjį, antrąjį, trečiąjį, septintąjį, aštuntąjį ir devintąjį.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su klaida priskiriant „Parker ITR“ atsakomybę už pažeidimo laikotarpį iki 2002 m. sausio 1 d.

Ginčijamas sprendimas

54 Iš ginčijamo sprendimo 327–329 ir 366–373 konstatuojamųjų dalių iš esmės matyti, jog Komisija nusprendė, kad taikant ekonominio tęstinumo principą *Parker ITR*, buvusią *ITR Rubber*, reikėjo pripažinti atsakinga už visą pažeidimą nuo 1986 m., kai buvo padaryta restruktūrizacija *Saiag* grupės

viduje ir ITR žarnų iš kaučiuko sektorius buvo perduotas *ITR Rubber*, kuri vėliau perduota *Parker-Hannifin*, ir atmesti per administracinę procedūra pastarosios bendrovės pateiktus argumentus, susijusius su asmenine atsakomybe.

55 Komisija taip pat nurodė, kad tai, jog ji anksčiau tikriausiai nesirėmė ta pačia teismų praktika kitoje su vidine grupės reorganizacija susijusioje byloje, neturi reikšmės ir nekliudo priimti kitokio sprendimo šioje byloje, atsižvelgiant į visus skirtingus elementus.

Šalių argumentai

56 Pirmąjį ieškovių nurodyta ieškinio pagrindą sudaro trys dalys.

57 Grįsdamos pirmąjį ieškinio pagrindą ieškovės iš esmės tvirtina, kad *Parker ITR* negali būti pripažinta atsakinga už pažeidimą iki 2002 m. sausio 1 d. nes, kaip jos nurodo, iš teismų praktikos matyti, kad už pažeidimą turi atsakyti juridinis asmuo, valdęs įmonę šio pažeidimo laikotarpiu, net jei priimant sprendimą, kuriuo konstatuojamas šis sprendimas, įmonę valdo kitas asmuo. Turtą, kuris prisidėjo prie pažeidimo, *Parker ITR* perėmė tik nuo 2002 m. sausio 31 d.

58 Ieškovės nurodo, kad Komisija padarė klaidą, kai vertino ITR turto perleidimą *ITR Rubber*, įmonės vidinę restruktūrizaciją, leidžiančią taikyti ekonominio tęstinumo teoriją – asmeninės atsakomybės principo išimtį.

59 Ieškovės pažymi, kad naujausioje teismų praktikoje patvirtinama, jog perleidžiant turtą grupės viduje ekonominio tęstinumo teorija gali būti taikoma tik tuo atveju, jei struktūriniai ryšiai tarp perleidėjo ir perėmėjo vis dar egzistuoja Komisijai priimant sprendimą dėl pažeidimo nustatymo.

60 Tačiau ieškovės mano, kad nuo įsteigimo 2001 m. birželio 27 d. iki 2002 m. sausio 1 d. *ITR Rubber* nevykdė jokios ūkinės veiklos. Ši bendrovė buvo kaip priemonė, sukurta tik siekiant perleisti kaučiuko sektorių *Parker-Hannifin*. Jų nuomone, šis tikslas aiškiai matyti iš sutarties, pasitaršytos tarp ITR ir *Parker-Hannifin*, 7.1.2 straipsnio.

61 Pirmojo ieškinio pagrindo antra dalis susijusi su procedūrinių reikalavimų pažeidimu.

62 Ieškovės iš esmės tvirtina, kad Komisija *Parker ITR* pripažino atsakinga už laikotarpį iki 2002 m. sausio 1 d. tik siekdama apeiti Reglamento Nr. 1/2003 25 straipsnį, kuriame nustatyti senaties terminai, kurie būtų neleidę nubausti ITR ir *Pirelli*, taip pažeidžiant procedūrinius reikalavimus.

63 Pirmojo ieškinio pagrindo trečia dalis susijusi su diskriminacijos draudimo principo pažeidimu ir pareigos motyvuoti nesilaikymu.

64 Grįsdamos savo tvirtinimus ieškovės iš esmės nurodo, kad pranešime apie kaltinimus Komisija ekonominio tęstinumo teoriją vienodai taikė tiek joms, tiek *Dunlop Oil & Marine Ltd*, kurios situacija buvo labai panaši. Vis dėlto ginčijamame sprendime ekonominio tęstinumo teorijos *Dunlop Oil & Marine Ltd* atžvilgiu ji atsisakė, tačiau neatsisakė šios teorijos ieškovių atžvilgiu, tačiau to visiškai nepaaiškino, nors abiem atvejais pirkėjas įsigijo pardavėjo turtą, konkrečiai kalbant, veiklą, susijusią su jūrinėmis žarnomis.

65 Be to, ieškovės tvirtina, kad pripažindama jas atsakingomis už laikotarpį iki 2002 m. sausio 1 d. Komisija, pirma, nukrypo nuo savo pačios ankstesnės praktikos, nes nepateikė šiuo klausimu logiško paaiškinimo, antra, neatsakė į jų atsakyme į pranešimą apie kaltinimus išdėstytus argumentus ir, trečia, nepaaiškino skirtingo vertinimo joms ir *Dunlop Oil & Marine Ltd*.

66 Komisija ginčija šiuos argumentus.

67 Visų pirma Komisija tvirtina, kad šiuo atveju nereikėjo taikyti individualios atsakomybės principo, nes ekonominė veikla buvo perduota tos pačios grupės viduje (ginčijamo sprendimo 370–373 konstatuojamosios dalys). Jos nuomone, teismų praktikoje skiriamas turto perdavimas nuo juridinio subjekto perdavimo, numatant, kad jei perleidžiamas tik su pažeidimu susijęs turtas, atsakomybė pereina kartu su šiuo turtu tik tuo išimtiniu atveju, kai šį turtą turėjęs juridinis asmuo juridiniu požiūriu nebeegzistuoja arba nutraukia bet kokią ūkinę veiklą. Tačiau kai už neteisėtą veiklą atsakingas juridinis subjektas parduodamas, jis ir toliau išlieka atsakingas už šiuos praeityje padarytus pažeidimus (2000 m. lapkričio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Cascades prieš Komisiją*, C-279/98 P, Rink. p. I-9693).

68 Komisija mano, kad iš teismų praktikos (2007 m. gruodžio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimas *ETI ir kt.*, C-280/06, Rink. p. I-10893), be kita ko, išplaukia, kad ekonominis perleidimas priklauso nuo perleidžiant turtą buvusių aplinkybių ir kad vėlesnis dukterinės bendrovės pardavimas naujai įmonei neturi reikšmės minėtam ekonominiam perleidimui. Šio vėlesnio dukterinės bendrovės pardavimo pasekmės atsakomybei vertinamos teismų praktikoje dėl įmonės išnykimo. Ji mano, kad likvidavus už pažeidimą atsakingą įmonę neišnyksta atskirų juridinių subjektų, kurie anksčiau sudarė vieną ekonominį vienetą, atsakomybė. Atvirkščiai, šie juridiniai subjektai vis dar gali būti pripažinti solidariai atsakingais, net jei kai kurie iš jų priimant sprendimą, kuriuo konstatuojamas pažeidimas, priklauso kitai grupei.

69 Komisija mano, kad nagrinėjamu atveju vien ITR turto perleidimas *ITR Rubber*, t. y. tarp bendrovių, kurias, kaip bet kuriuo atveju buvo įrodyta, siejo struktūriniai ir ekonominiai ryšiai, kai jos abi priklausė *Saiag* grupei, yra reikšmingas atsižvelgiant į ekonominio tęstinumo kriterijų, nes visa neribota ITR atsakomybė, įskaitant atsakomybę už laikotarpį iki *ITR Rubber* įsteigimo, buvo perleista pastarajai dukterinei bendrovei.

70 Be to, ši atsakomybė yra susieta su juridiniu asmeniu *ITR Rubber*, todėl šiam juridiniam asmeniui po perleidimo *Parker-Hannifin* tapus *Parker ITR* jis ir toliau liko atsakingas už ankstesnius patronuojančios bendrovės *ITR Rubber* pažeidimus, kaip tai numatyta teismų praktikoje, pagal kurią juridinis subjektas gali būti pripažintas atsakingu už įmonės, kuriai jis priklausė, padarytus pažeidimus.

71 Komisija dėl *ITR Rubber* pardavimo *Parker-Hannifin* pažymi, kad šiuo atveju negalima kalbėti apie turto pardavimą nesusijusiai įmonei, nes buvo parduotas ne tik turtas, bet ir veikiantis juridinis subjektas, su kuriuo perduota ir atsakomybė.

72 Ginčijamo turto pardavimas *Saiag* grupės viduje, t. y. ITR pardavimas bendrovei *ITR Rubber*, ir vėlesnis pastarosios pardavimas naujai grupei, t. y. *Parker-Hannifin* grupei, turėtų būti vertinami kaip atskiri įvykiai, nes *ITR Rubber* pardavimas negali panaikinti ankstesnio ekonominio perleidimo.

73 Be to, Komisija mano, kad vienintelis tinkamas momentas įvertinti faktines aplinkybes ir nustatyti, ar turtas buvo perleistas grupės viduje, ar tarp nepriklausomų įmonių, yra pats perleidimo momentas. Sprendimo, kuriuo konstatuojamas pažeidimas, priėmimo data reikšminga tik nustatant, ar nuo tada neišnyko už pažeidimą atsakinga įmonė.

74 Komisija taip pat mano, kad laikotarpio, kada egzistavo struktūriniai ryšiai, trukmė po ekonominio perleidimo neturi reikšmės konstatuojant tokį perleidimą; taigi, parduota dukterinė bendrovė visada gali būti pripažinta solidariai su likusiais ankstesnio ekonominio vieneto subjektais atsakinga už pažeidimo laikotarpį iki dukterinės bendrovės pardavimo.

75 Be to, Komisija negali pritarti ieškovių pateiktam 2009 m. rugsėjo 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Hoechst prieš Komisiją* (T-161/05, Rink. p. II-3555) vertinimui ir iš esmės mano, kad tos bylos aplinkybės nėra panašios į šios bylos aplinkybes.

76 Be to, Komisija tvirtina, kad *ITR Rubber* buvo įsteigta ir 100 % priklausė patronuojančiai bendrovei, t. y. ITR, kuri iki pardavimo *Parker-Hannifin* buvo vadovaujanti *Saiag* grupės bendrovė. Ji mano, jog aplinkybė, kad šešis mėnesius (nuo 2001 m. birželio 27 d. iki 2002 m. sausio 1 d.) *ITR Rubber* ūkinė veikla buvo labai nežymi, patvirtina išvadą, kad ši dukterinė bendrovė vykdė tik tą ūkinę veiklą, kurią nurodydavo jos patronuojanti bendrovė, ir kad ji negalėjo veikti savarankiškai, ir šio vertinimo negali paneigti tai, kas galėjo įvykti nuo 2002 m. sausio 1 d., t. y. dienos, kada įsigaliojo ITR turto perdavimas *ITR Rubber*, ir 2002 m. sausio 31 d. t. y. dienos, kada visos *ITR Rubber* akcijos buvo perleistos *Parker-Hannifin*.

77 Komisija šiuo klausimu pažymi, kad sutartyje numatytas draudimas ITR daryti įtaką *ITR Rubber* buvo taikomas po turto perleidimo, t. y. nuo 2002 m. sausio 1 d., o tai reiškia, kad pardavimą patvirtinanti sutartis negalėjo kliudyti ekonominio vieneto egzistavimui perleidimo metu.

78 Galiausiai Komisija tvirtina, kad bendrovių perleidimai grupės viduje paprastai vyksta tarp kelių juridinių subjektų, kuriuos kontroliuoja viena patronuojanti bendrovė, ir tokiu atveju ši patronuojanti bendrovė iš esmės ir yra atsakinga, jei daro lemiamą įtaką savo dukterinėms bendrovėms. Komisijos nuomone, ekonominis perleidimas grupės viduje leidžia jai vykdyti dukterinės bendrovės, kuri yra ekonominė perėmėja, persekiojimą, net jei minėta dukterinė bendrovė nebėra kontroliuojama buvusios patronuojančios bendrovės. Jos nuomone, tokia galimybė yra naudinga konkurencijos teisės taikymo tikslais, kai buvusi patronuojanti bendrovė nebeegzistuoja arba kai ji negali būti persekiojama dėl kitų priežasčių, pavyzdžiui, kaip šioje byloje, kai yra suėjusi senatis dėl ITR ir *Saiag* pažeidimo.

79 Visų antra, Komisija nurodo, kad teismų praktikoje jai pripažįstama diskrecija, leidžianti pasirinkti, kam ji skiria savo sprendimą, kuriuo konstatuojamas pažeidimas, tiek ekonominio perleidimo atveju, tiek tuo atveju, kai kalbama apie patronuojančias bendroves ir jų dukterines bendroves; todėl ji galėjo nuspręsti skirti savo sprendimą, kuriuo konstatuojamas pažeidimas, tik ekonominei perėmėjai, t. y. *Parker ITR*, o ne vis dar veikiančiai jos pirmtakei, t. y. ITR ir (arba) *Saiag*.

80 Atsakydama į pirmojo ieškinio pagrindo antrą dalį Komisija ginčija ieškovių tvirtinimus, kad pažeidė procedūrinius reikalavimus. Ji pažymi, kad net jei pasirinkimo skirti ginčijamą sprendimą ir *Parker ITR* priežastis buvo ta, kad bet kokiai ITR ar *Saiag* skirtai sankcijai būtų buvusi taikoma senatis, toks pasirinkimas yra pagrįstas, nes, kaip ji nurodo, tas pats turtas ar net ta pati įmonė buvo naudojami toliau darant pažeidimą.

81 Dėl pirmojo ieškinio pagrindo trečios dalies Komisija iš esmės tvirtina, kad pranešimas apie kaltinimus buvo pagrįstas netiksliomis aplinkybėmis apie *Dunlop Oil & Marine Ltd*. Iš tikrųjų, jos nuomone, *Dunlop Oil & Marine Ltd* įsteigė *Unipoly Ltd*, t. y. naujoji su pažeidimu susijusio turto savininkė, o ne šio turto pardavėja [*konfidencialu*], todėl šios įmonės situacija skiriasi nuo ieškovių situacijos, kuomet iš tikrųjų buvo parduotas juridinis subjektas, o ne paprasčiausia turtas.

82 Dėl kaltinimo, susijusio su pareigos motyvuoti nesilaikymu Komisija iš esmės mano, kad tai paprasčiausias kitų grindžiant šį ieškinio pagrindą nurodytų kaltinimų performulavimas.

Bendrojo Teismo vertinimas

83 Reikia priminti, kad Sąjungos konkurencijos teisė taikoma įmonių veiklai (2004 m. sausio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ir C-219/00 P, Rink. p. I-123, 59 punktas).

84 Įmonės sąvoka konkurencijos teisėje turi būti suprantama kaip ekonominis vienetas, t. y. ilgalaikė asmeninių materialių ir nematerialių elementų visumos organizacija, siekianti konkretaus ekonominio tikslo, net jei teisiniu požiūriu šį ekonominį vienetą sudaro keli fiziniai ar juridiniai asmenys (šiuo klausimu žr. 1984 m. liepos 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Hydrotherm*, 170/83, Rink. p. 2999,

11 punktą; 2003 m. gruodžio 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Minoan Lines prieš Komisiją*, T-66/99, Rink. p. II-5515, 122 punktą ir 2005 m. rugsėjo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *DaimlerChrysler prieš Komisiją*, T-325/01, Rink. p. II-3319, 85 punktą).

85 Be to, pagal asmeninės atsakomybės principą baustinas elgesys gali būti inkriminuojamas tik jį padariusiam asmeniui. Remiantis bausmės individualizavimo principu, bausmė negali būti skirta kitam nei kaltasis asmuo. Šie principai, kurie yra pagrindinės garantijos, kylančios iš baudžiamosios teisės, neleidžia priskirti atsakomybės fiziniam ar juridiniam asmeniui, kuris pažeidimo nepadarė (šiuo klausimu žr. generalinio advokato G. Cosmas išvados byloje, kurioje priimtas 1999 m. liepos 8 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Komisija prieš Anic Partecipazioni*, C-49/92 P, Rink. p. I-4125, I-4130, 74 punktą; generalinio advokato D. Ruiz-Jarabo Colomer išvados byloje, kurioje priimtas 83 punkte minėtas Sprendimas *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją*, Rink. p. I-133, 63 ir 64 punktus; generalinio advokato Y. Bot išvados byloje, kurioje priimti 2011 m. kovo 29 d. Teisingumo Teismo sprendimai *ArcelorMittal Luxembourg prieš Komisiją* ir *Komisija prieš ArcelorMittal Luxembourg ir kt.*, C-201/09 P ir C-216/09 P, Rink. p. I-2239, 181 punktą ir generalinio advokato Y. Bot išvados byloje, kurioje priimtas 2011 m. kovo 29 d. Teisingumo Teismo sprendimas *ThyssenKrupp Nirosta prieš Komisiją*, C-352/09 P, Rink. p. I-2359, 162 punktą).

86 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką šie principai taikomi Sąjungos konkurencijos teisėje. Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad, atsižvelgiant į nagrinėjamo pažeidimo pobūdį ir į už jį skiriamų sankcijų griežtumą, atsakomybė už konkurencijos taisyklių pažeidimą yra asmeninė (85 punkte minėto Sprendimo *Komisija prieš Anic Partecipazioni* 78 punktas ir 2009 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *Akzo Nobel ir kt. prieš Komisiją*, C-97/08 P, Rink. p. I-8237, 77 punktas).

87 Todėl fizinis ar juridinis asmuo, kuris valdė atitinką įmonę pažeidimo darymo laikotarpiu, turi atsakyti už šį pažeidimą, net jei priimant sprendimą, kuriuo konstatuojamas pažeidimas, už įmonės veiklą jis jau nėra atsakingas (žr. 85 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta prieš Komisiją* 143 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

88 Iš Teisingumo Tesimo praktikos taip pat matyti, kad atsakomybė už įmonės ar ją sudarančių subjektų neteisėtą elgesį tenka fiziniam ar juridiniam asmeniui, kuris valdo atitinkamą įmonę tuo metu, kai padaromas pažeidimas, net jei materialūs ir žmogiškieji ištekliai, kuriais buvo naudojamasi darant pažeidimą, po pažeidimo buvo perimti trečiojo asmens (šiuo klausimu žr. 2000 m. lapkričio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *SCA Holding prieš Komisiją*, C-297/98 P, Rink. p. I-10101, 25 ir 27 punktus).

89 Fizinis ar juridinis asmuo, kuris nepadarė pažeidimo, vis dėlto gali būti nubaustas už jį, kai pažeidimą padaręs fizinis ar juridinis asmuo juridiniu ar ekonominiu požiūriu išnyksta (šiuo klausimu žr. 68 punkte minėto Sprendimo *ETI ir kt.* 40 punktą ir 85 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta prieš Komisiją* 144 punktą); taip siekiama neleisti įmonei išvengti sankcijų, kai jos tapatybė restruktūrizuojant, perleidžiant ar kitais juridiniais arba organizaciniais būdais pakeičiama (šiuo klausimu žr. 68 punkte minėto Sprendimo *ETI ir kt.* 41 punktą ir nurodytą teismų praktiką). Tokiu atveju taikomas ekonominio tęstinumo kriterijus.

90 Iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, kad įmonės juridinės formos ar pavadinimo pakeitimas nesukuria naujos įmonės, neatsakingos už anksčiau padarytus antikonkurencinius veiksmus, jei ekonominiu požiūriu šios dvi įmonės yra identiškos (1984 m. kovo 28 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Compagnie royale asturienne des mines et Rheinzink prieš Komisiją*, 29/83 ir 30/83, Rink. p. 1679; 85 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją* 356–359 punktai ir 68 punkte minėto Sprendimo *ETI ir kt.* 42 punktas).

91 Be to, tai, kad juridinis asmuo toliau veikia kaip juridinis subjektas, nereiškia, jog Sąjungos konkurencijos teisės požiūriu dalis šio juridinio asmens veiklos negalėtų būti perduota kitam juridiniam asmeniui, kuris tampa atsakingas už pirmojo veiksmus (83 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland*

ir kt. prieš Komisiją 356–359 punktai ir 68 punkte minėto Sprendimo *ETI ir kt.* 48 punktas; 2006 m. rugsėjo 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Jungbunzlauer prieš Komisiją*, T-43/02, Rink. p. II-3435, 132 punktas).

92 Toks sankcijos skyrimas visų pirma priimtinas tuomet, kai šiuos juridinius asmenis kontroliavo tas pats asmuo, ir jie, atsižvelgiant į glaudžius ryšius, juos siejančius ekonominiu ir organizaciniu aspektu, iš esmės laikėsi tokių pačių komercinių gairių (83 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją* 356–359 punktai ir 68 punkte minėto Sprendimo *ETI ir kt.* 49 punktas).

93 Tačiau Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad ekonominis tęstinumas galimas tik tada, kai už įmonės valdymą atsakingas juridinis asmuo teisiškai nustojo egzistuoti po pažeidimo tuo atveju, kai egzistuoja ir veikia dvi įmonės, kurių viena perleido dalį savo veiklos kitai, tačiau tarp jų nebuvo struktūrinio ryšio (šiuo klausimu žr. 85 punkte minėto Sprendimo *Komisija prieš Anic Partecipazioni* 145 punktą ir 83 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją* 359 punktą).

94 Ekonominio tęstinumo kriterijus ypatingais, teismų praktikoje tiksliai nurodytais atvejais leidžia užtikrinti pažeidimą padariusio asmens asmeninės atsakomybės principo veiksmingumą ir nubausti juridinį asmenį, nors ir ne tą, kuris padarė pažeidimą, tačiau kurį su pastaruoju siejo struktūriniai ryšiai.

95 Taikydama ekonominio tęstinumo kriterijų Komisija gali nubausti ne pažeidimą padariusį, o kitą juridinį asmenį, nepaisydama jokių teisinių schemų, kurių tikslas tos pačios įmonės viduje dirbtinai sukurti kliūtis nubausti už konkurencijos teisės pažeidimus, padarytus vieno ar kelių minėtą įmonę sudarančių juridinių asmenų.

96 Vis dėlto ekonominio tęstinumo sąvoka siekiama leisti pripažinti atsakinga už pažeidimą tik tą įmonę, kuri tam tikrais atvejais per ją sudarančius juridinius asmenis padarė minėtą pažeidimą (šiuo klausimu žr. 85 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta prieš Komisiją* 145 punktą), jei šių dviejų įmonių nesieja struktūriniai ryšiai, jungiantys jas ekonominiu ir organizaciniu požiūriu (šiuo klausimu žr. 83 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją* 359 punktą ir 68 punkte minėto Sprendimo *ETI ir kt.* 49 punktą), ar kai juridinis asmuo, padaręs pažeidimą, buvo nesąžiningai, t. y. nesilaikant rinkos sąlygų, perleistas trečiajam asmeniui, siekiant išvengt sankcijų, numatytų kartelių teisėje (generalinės advokatės J. Kokott išvados byloje, kurioje priimtas 68 punkte minėtas Sprendimas *ETI ir kt.* Rink. p. I-10896, 82 ir 83 punktai).

97 Tačiau įmonė, kuri laikydamasi rinkos sąlygų perleidžia pažeidimą padariusį juridinį asmenį trečiajam asmeniui, su kuriuo neturi jokių struktūrinių ryšių, už pažeidimą, padarytą iki perleidimo, gali būti nubausta taikant asmeninės atsakomybės principą, jei nėra suėjusi senatis ir jeigu ji nebevykdo veiklos tame komerciniame sektoriuje, su kuriuo susijęs minėtas pažeidimas.

98 Kitaip tariant, kai teisės nuostatos, pavyzdžiui, reglamentuojančios senatį, neleidžia nubausti įmonės, padariusios konkurencijos teisės pažeidimą, ar kai įmonė, perleidusi pažeidimą padariusį juridinį asmenį nepriklausomam trečiajam asmeniui, išnyksta, ekonominio tęstinumo kriterijaus tikslas nėra surasti kitą įmonę ir atgaline data ją nubausti už pirmosios elgesį, nebent jas siejo struktūrinis ryšys, jungęs jas ekonominiu ar organizaciniu požiūriais (šiuo klausimu žr. generalinio advokato D. Ruiz-Jarabo Colomer išvados byloje, kurioje priimtas 85 punkte minėtas Sprendimas *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją*, 72 punktą), arba pažeidimą padaręs juridinis asmuo buvo perleistas nesąžiningai (žr. šio sprendimo 96 punktą).

99 Šiuo atžvilgiu nesvarbu, ar šiam trečiajam asmeniui buvo perleistas turtas, ar juridinis asmuo, todėl reikia atmesti Komisijos tvirtinimą šiuo klausimu.

100 Iš tikrųjų buvo nuspręsta, kad ekonominio tęstinumo kriterijumi nėra paneigiamas asmeninės atsakomybės principas tuo atveju, kai įmonė, nesusijusiam trečiajam asmeniui parduodama dukterinę įmonę, įkurtą siekiant atlikti šį pardavimą, perleido dalį savo veiklos, susijusios su karteliu, ir kai tarp buvusio ir naujojo veiklos vykdytojų nebuvo struktūrinių ryšių, kurie leistų perleidusią įmonę nubausti už pažeidimo laikotarpį iki perleidimo, o perėmusią įmonę – už pažeidimo laikotarpį po perleidimo (šiuo klausimu žr. 75 punkte minėto Sprendimo *Hoechst prieš Komisiją* 28 ir 61 punktus).

101 Iš to taip pat matyti, kad taikant asmeninės atsakomybės principą perleistas juridinis asmuo nuo jo įsteigimo datos gali būti nubaustas už laikotarpį, kurį darė pažeidimą (šiuo klausimu žr. 75 punkte minėto Sprendimo *Hoechst prieš Komisiją* 28, 61, 66 ir 67 punktus), jei nuo minėto momento jis gali būti pripažintas individualiai už jį atsakingas (šiuo klausimu žr. 2009 m. rugsėjo 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Erste Group Bank ir kt. prieš Komisiją*, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P ir C-137/07 P, Rink. p. I-8681, 81 ir 82 punktus).

102 Reikia pridurti, kad perleidžiančios įmonės padaryto pažeidimo nekonstatavimas ir nuobaudos už jį neskyrimas gali pakenkti sankcijos veiksmingumui vėlesnio recidyvo atveju.

103 Nagrinėjamu atveju pirmiausia reikia priminti toliau minimas aplinkybes.

104 Pirma, naftai ir dujoms skirtų jūrinių žarnų sektorių, šiuo metu priklausantį *Parker ITR*, 1966 m. sukūrė *Pirelli Treg*, kurios veiklą 1990 m. gruodžio mėn. perėmė ITR, o šią 1993 m. įsigijo *Saiag*.

105 Antra, *Saiag* 2001 m. birželio 27 d., t. y. po to, kai pradėjo derybas su *Parker-Hannifin* dėl galimo su jūrinėmis žarnomis susijusios veiklos pardavimo, įsteigė dukterinę bendrovę *ITR Rubber*, kuriai 2001 m. gruodžio 19 d. perleido savo kaučiuko žarnų sektorių, įskaitant jūrinių žarnų sektorių.

106 Kaučiuko žarnų sektoriaus perleidimas *ITR Rubber* įsigaliojo 2002 m. sausio 1 d., o 2002 m. sausio 31 d. dukterinę bendrovę *ITR Rubber*, kuri po kelių mėnesių buvo pervadinta į *Parker ITR*, įsigijo *Parker-Hannifin*.

107 Be to, iš ginčijamo sprendimo 370 konstatuojamosios dalies matyti, kad nuo 1990 m. gruodžio mėn. iki 2001 m. birželio 27 d., t. y. dienos, kada bendrovę *Saiag* įsteigė *ITR Rubber*, kartelyje dalyvavo ITR, taigi tuo metu ji darė ginčijamu sprendimu sankcionuojamą pažeidimą.

108 Taip pat neginčijama, kad ITR ir toliau vykdė *Saiag* su kaučiuko žarnomis, be kita ko, jūrinėmis žarnomis, susijusią veiklą iki 2001 m. gruodžio 19 d., t. y. jos turto perdavimo *ITR Rubber*, kuris realiai įvyko 2002 m. sausio 1 d., dienos.

109 Be to, akivaizdu, kad pažeidimas buvo tęsiamas nuo 2001 m. birželio 27 d. iki gruodžio 31 d.

110 Remiantis tuo darytina išvada, kad nuo 2001 m. birželio 27 d. iki 2001 m. gruodžio 31 d. pažeidimą darė ir ITR.

111 Todėl taikant asmeninės atsakomybės principą *Saiag* ir ITR turėjo būti baudžiamos mažų mažiausiai už pažeidimą, padarytą nuo 1990 m. gruodžio mėn. iki 2001 m. gruodžio 31 d.

112 Tačiau akivaizdu, kad Komisija nenubaudė ITR ir *Saiag*, nes, remiantis jos vykstant teismo procesui pateiktais paaiškinimais šiuo klausimu, ji nusprendė, kad šių įmonių atžvilgiu dėl pažeidimo buvo suėjusi senatis.

113 Be to, Komisija per posėdį pažymėjo, kad būtent dėl to norėdama nubausti už ITR nuo 1990 m. gruodžio mėn. iki 2001 m. gruodžio mėn. ir anksčiau *Pirelli Treg* nuo 1986 m. balandžio mėn. iki 1990 m. gruodžio mėn. padarytą pažeidimą ji nusprendė atsakomybę už visą pažeidimo laikotarpį priskirti *Parker ITR* (buvusi *ITR Rubber*). Ji mano, kad šiuo atveju buvo galima remtis ekonominio tęstinumo kriterijumi, kad būtų užtikrintas sankcijų konkurencijos teisėje veiksmingumas.

114 Todėl reikia išnagrinėti, ar nagrinėjamu atveju buvo tenkinamos ekonominio tęstinumo kriterijaus taikymo sąlygos, kaip tvirtina Komisija.

115 Reikia konstatuoti, kad, pirma, nuo 2001 m. birželio 27 d. iki 2002 m. sausio 31 d. *ITR Rubber* buvo 100 % ITR priklausanti dukterinė bendrovė, ir, antra, veiklos, susijusios su kaučiuko žarnomis, perleidimas *ITR Rubber* realiai įvyko tik 2002 m. sausio 1 d., o Komisijos byloje nėra duomenų, kurie įrodytų, kad *ITR Rubber* iki šios datos vykdė kokią nors veiklą, juo labiau susijusią su jūriniais vamzdžiais. Kadangi 2001 m. gruodžio 5 d. sudaryta sutartimi ITR pardavė visas *ITR Rubber* akcijas *Parker-Hannifin* ir perleido minėtas akcijas pastarajai įmonei 2002 m. sausio 31 d., akivaizdu, kad įsteigdama dukterinę bendrovę, kuriai perleido veiklą, susijusią su kaučiuko žarnomis, ITR siekė parduoti šios dukterinės bendrovės akcijas nesusijusiai įmonei (šiuo klausimu žr. 75 punkte minėto Sprendimo *Hoechst prieš Komisiją* 60 punktą).

116 Tokiomis aplinkybėmis juridinis asmuo, kuris valdė atitinkamą įmonę, kai buvo padarytas pažeidimas, t. y. ITR ir jos patronuojanti bendrovė *Saiag*, privalo atsakyti už pažeidimą, net jei priimant sprendimą, kuriuo konstatuojamas pažeidimas, už veiklą, susijusią su jūrinėmis žarnomis, buvo atsakinga kita įmonė, šiuo atveju *Parker-Hannifin*. Asmeninės atsakomybės principo negali užgožti įmonės ekonominio tęstinumo principas, kai, kaip šioje byloje, kartelyje dalyvaujanti įmonė, šiuo atveju *Saiag* ir jos dukterinė bendrovė ITR, perleido savo verslo dalį trečiam nepriklausomam asmeniui, ir nėra jokių struktūrinių ryšių tarp pirminio ir naujojo valdytojų, t. y. tarp *Saiag* ar ITR ir *Parker-Hannifin*.

117 Be to, reikia pažymėti, kad Komisija pripažino neturinti jokių įrodymų, kurie leistų manyti, jog pardavimas buvo nesąžiningas ir juo siekta išvengti *Saiag* ir ITR atsakomybės; taip pat reikia pažymėti, kad ji šio tvirtinimo nepateikė ginčijamame sprendime.

118 Todėl Komisija turėjo konstatuoti, kad *Saiag* ir ITR atsakingos už pažeidimą iki 2002 m. sausio 1 d., taip pat prireikus pažymėti, kad šiam pažeidimui suėjusi senatis, kaip tai leidžiama pagal nusistovėjusią teismų praktiką (šiuo klausimu žr. 2005 m. spalio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Sumitomo Chemical ir Sumika Fine Chemicals prieš Komisiją*, T-22/02 ir T-23/02, Rink. p. II-4065, 60 ir 61 punktus ir 2007 m. spalio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse prieš Komisiją*, T-474/04, Rink. p. II-4225, 72 punktą).

119 Tačiau esant tokioms aplinkybėms Komisija negalėjo *ITR Rubber* pripažinti atsakinga už laikotarpį iki 2002 m. sausio 1 d., t. y. dienos, kada jai buvo perleistas su karteliu susijęs turtas.

120 Be to, taikydama asmeninės atsakomybės principą tokią išvadą padarė pati Komisija byloje, kurioje priimtas 75 punkte minėtas Sprendimas *Hoechst prieš Komisiją*, ir šią išvadą patvirtino Bendrasis Teismas.

121 Be to, kadangi reikia atmesti Komisijos argumentus dėl ekonominio tęstinumo kriterijaus taikymo tik ITR turto perleidimui *ITR Rubber* (o ne dukterinės bendrovės *ITR Rubber* perdavimui *Parker-Hannifin*), taikant šį kriterijų *Saiag* ir ITR atsakomybė negali būti perleista *ITR Rubber*. Iš to matyti, jog atmestini ir Komisijos argumentai, kad dukterinei bendrovei, įsteigtai rengiantis ją parduoti *Parker-Hannifin*, pagal ekonominio tęstinumo kriterijų priskirtina atsakomybė po šio pardavimo perleidžiama pastarajai įmonei.

122 Taip pat reikia atmesti Komisijos argumentus, kad šioje byloje ji bet kuriuo atveju turėjo diskreciją pasirinkti už pažeidimą atsakingą asmenį tiek ekonominio tęstinumo atveju, tiek kalbant apie patronuojančias bendrovės ir jų dukterines bendroves, ir tai jai leido nubausti *ITR Rubber* už visą pažeidimą, padarytą ITR ir *Saiag*.

123 Pirma, iš teismų praktikos matyti, kad tam tikromis aplinkybėmis patronuojančiai bendrovei galima inkriminuoti jos dukterinės bendrovės padarytą pažeidimą dėl kontrolės, kurią patronuojanti bendrovė vykdė dukterinės bendrovės atžvilgiu (1998 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *KNP BT prieš Komisiją*, T-309/94, Rink. p. II-1007, 41, 42, 45, 47 ir 48 punktai, patvirtinti 2000 m. lapkričio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *KNP BT prieš Komisiją*, C-248/98 P, Rink. p. I-9641, 73 punktu).

124 Tačiau reikia konstatuoti, kad ši teismų praktika neturi būti taikoma šiuo atveju, nes šioje byloje Komisija siekia dukterinei bendrovei *ITR Rubber* priskirti jos patronuojančios bendrovės *Saiag* atsakomybę už kitos *Saiag* dukterinės bendrovės, t. y. ITR, pažeidimą.

125 Antra, taip pat buvo nuspręsta, kad Komisija gali pasirinkti, ar nubausti darant pažeidimą dalyvavusią dukterinę bendrovę, ar ją pažeidimo laikotarpiu kontroliavusią patronuojančią bendrovę (101 punkte minėto Sprendimo *Erste Group Bank ir kt. prieš Komisiją* 81–84 punktai ir 2006 m. gruodžio 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Raiffeisen Zentralbank Österreich ir kt. prieš Komisiją*, T-259/02-T-264/02 ir T-271/02, Rink. p. II-5169, 331 punktas), ar abi bendrai ir solidariai (2005 m. birželio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Tokai Carbon ir kt. prieš Komisiją*, T-71/03, T-74/03, T-87/03 ir T-91/03, neskelbiamo Rinkinyje, 52–82 punktai ir 2011 m. kovo 24 d. Bendrojo Teismo sprendimo *IBP et International Building Products France prieš Komisiją*, T-384/06, Rink. p. II-1177, 13 punktas).

126 Vis dėlto ir šios teismų praktikos matyti, kad nors iš tikrųjų dukterinė bendrovė gali būti nubausta vietoj patronuojančios bendrovės, tai gali būti padaryta tik jeigu ji padarė pažeidimą ir tik už jos padaryto pažeidimo laikotarpį, o tai reiškia, kad ji negali būti atgaline data pripažinta atsakinga už pažeidimą, kurį padarė patronuojanti bendrovė iki minėtos dukterinės bendrovės įsteigimo.

127 Atgaline data priskirti atsakomybę už pažeidimą kitam juridiniam nei tas, kuris padarė minėtą pažeidimą, galima tik taikant ekonominio tęstinumo kriterijų, kuris, kaip buvo konstatuota, netaikytinas šiuo atveju (žr. šio sprendimo 114–119 punktus).

128 Kadangi prie kartelio prisidėjusio turto perleidimas iš ITR bendrovei *ITR Rubber* įsigaliojo 2002 m. sausio 1 d., o Komisija nepateikė jokių įrodymų, kad *ITR Rubber* prisidėjo prie kartelio iki 2002 m. sausio 1 d., reikia konstatuoti, kad *ITR Rubber* asmeniškai darė pažeidimą nuo 2002 m. sausio 1 d. iki 2002 m. sausio 31 d., t. y. dienos, kada visas *ITR Rubber* akcijas įsigijo *Parker-Hannifin*.

129 Iš to taip pat matyti, kad, nedarant įtakos antrojo ir trečiojo pagrindų tyrimui, *Parker-Hannifin* už laikotarpį iki 2002 m. sausio 31 d., t. y. dienos, kada ši įsigijo visas *ITR Rubber* (tapusios *Parker ITR*) akcijas, negali būti taikoma solidari atsakomybė. Tokiomis sąlygomis turi būti patvirtintas ginčijamas sprendimas, kiek jame pagrįstai pripažįstama solidari *Parker-Hannifin* atsakomybė nuo 2002 m. sauso 31 d.

130 Todėl net nenagrinėjant pirmojo ieškinio pagrindo antros ir trečios dalių, pirmą šio ieškinio pagrindo dalį reikia pripažinti pagrįsta, kalbant apie tai, kad *Parker ITR* negali būti pripažinta atsakinga už laikotarpį iki 2002 m. sausio 1 d.

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo, susijusio su tuo, kad bauda „Parker ITR“ už laikotarpį iki 1999 m. birželio 11 d. buvo skirta nepagrįstai

Ginčijamas sprendimas

131 Ginčijamo sprendimo 148–187 ir 289–307 konstatuojamosiose dalyse Komisija primena faktines aplinkybes, kurios, jos nuomone, leidžia išskirti tris kartelio egzistavimo laikotarpius: pirmasis „besąlyginio“ veikimo laikotarpis nuo 1986 m. iki 1997 m. gegužės mėn. – riboto veikimo laikotarpis, trukęs, kaip nurodo kartelio nariai, nuo 1997 m. gegužės mėn. iki 1999 m. birželio mėn. arba 2000 m. birželio mėn., ir galiausiai naujas „besąlyginio“ veikimo laikotarpis, trukęs, kaip nurodo kartelio nariai, nuo 1999 m. birželio mėn. arba 2000 m. birželio mėn. iki 2007 m. gegužės mėn. Komisija iš esmės mano: kadangi įrodyti kontaktai tarp tam tikrų kartelio narių, kuriais buvo siekiama atnaujinti kartelį, reikia konstatuoti, kad pažeidimas yra tęstinis arba bent pakartotinis, tačiau nereikia skirti baudos už kartelio riboto veikimo laikotarpį.

Šalių argumentai

132 Nurodydamos savo ketvirtąjį ieškinio pagrindą ieškovės tvirtina, kad skiriant *Parker ITR* baudą už laikotarpį iki 1999 m. birželio 11 d. buvo pažeista Reglamento Nr. 1/2003 25 straipsnio 2 dalis, nes pažeidimas negalėjo būti laikomas tęstiniu ar pakartotiniu, ir diskriminacijos draudimo principas. Jos taip pat mano, kad Komisija nesilaikė pareigos motyvuoti.

133 Komisija nesutinka su šiais argumentais.

Bendrojo Teismo vertinimas

134 Ketvirtasis ieškinio pagrindas, kuriuo siekiama, kad Bendrasis Teismas konstatuotų, jog pažeidimo laikotarpiui iki 1999 m. birželio 11 d. yra suėjusi senatis, logiškai yra subsidiarus pirmojo ieškinio pagrindo atžvilgiu, todėl jis turėtų būti nagrinėjamas tik tuo atveju, jei pirmasis ieškinio pagrindas būtų atmestas.

135 Kadangi pirmasis ieškinio pagrindas buvo pripažintas pagrįstu, nebereikia nagrinėti ketvirtojo ieškinio pagrindo.

Dėl penktojo ieškinio pagrindo, susijusio su nepagrįstu baudos padidinimu remiantis tuo, kad „Parker ITR“ buvo kartelio organizatorė

Ginčijamas sprendimas

136 Iš ginčijamo sprendimo 457–463 konstatuojamųjų dalių matyti, kad atsižvelgdama į P. dalyvavimą kartelyje ir jo, kaip organizatoriaus, vaidmenį, kurį patvirtina įvairūs įrodymai, Komisija nusprendė padidinti bazinį baudos dydį 30 % dėl sunkinančių aplinkybių ir atmesti *Parker ITR* ir *Parker-Hannifin* argumentus, susijusius su atsakomybės už pažeidimą priskyrimu P.

Šalių argumentai

137 Grįsdamos savo penktąjį pagrindą ieškovės nurodo, kad bauda *Parker ITR* dėl jos, kaip organizatorės, vaidmens nuo 1999 m. birželio 11 d. iki 2001 m. rugsėjo 30 d. buvo padidinta nepagrįstai.

138 Komisija nesutinka su šiais argumentais.

Bendrojo Teismo vertinimas

139 Kadangi pirmasis ieškinio pagrindas buvo pripažintas pagrįstu, *Parker ITR* negali būti pripažinta kartelio organizatore nuo 1999 m. birželio 11 d. iki 2001 m. rugsėjo 30 d.

140 Todėl penktąjį ieškinio pagrindą, kiek jis susijęs su klaidingu baudos padidinimu už elgesį, kuris negali būti inkriminuotas ieškovėms, reikia pripažinti pagrįstu.

Dėl šeštojo ieškinio pagrindo, susijusio su asmeninės atsakomybės principo pažeidimu ir pareigos motyvuoti nesilaikymu, kalbant apie baudos „Parker-Hannifin“ padidinimą dėl „Parker ITR“ vaidinto organizatorės vaidmens

Šalių argumentai

141 Šeštasis ieškovių nurodytas pagrindas susijęs su asmeninės atsakomybės principo pažeidimu ir pareigos motyvuoti nesilaikymu, kalbant apie baudos *Parker-Hannifin* padidinimą dėl to, jog buvo pripažinta, kad *Parker ITR* organizavo kartelį.

142 Ieškovės šiuo klausimu tvirtina, kad Komisija nepripažino *Parker-Hannifin* atsakinga už pažeidimo laikotarpį iki 2002 m. sausio 31 d., tačiau į tai, kad ITR vadovavo karteliui nuo 1999 m. birželio mėn. iki 2001 m. rugsėjo mėn., ji atsižvelgė, kad padidintų tiek *Parker ITR* baudą, tiek *Parker-Hannifin* solidariai mokėtinos baudos dalį. Taigi Komisija *Parker-Hannifin* laiko atsakinga už aplinkybes, susiklosčiusias iki *Parker ITR* įsigijimo 2002 m. sausio 31 d., ir taip pažeidžia asmeninės atsakomybės principą.

143 Ieškovės šioje byloje taip pat tvirtina, kad ginčijamo sprendimo motyvai yra nepakankami ir prieštaringi.

144 Komisija ginčija šiuos argumentus.

Bendrojo Teismo vertinimas

145 Kadangi pirmasis ieškinio pagrindas buvo pripažintas pagrįstu, negalima *Parker-Hannifin* pripažinti solidariai atsakinga už jos dukterinės bendrovės *Parker ITR* vaidintą organizatorės vaidmenį nuo 1999 m. birželio 11 d. iki 2001 m. rugsėjo 30 d., nes toks vaidmuo minėtu laikotarpiu negali būti pripažintas ir *Parker ITR*.

146 Todėl šeštąjį ieškinio pagrindą reikia pripažinti pagrįstu.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su klaidingu atsakomybės už pažeidimą, susijusį su neteisėtu „Oil & Gas“ skyriaus direktoriaus P. elgesiu, priskyrimu ieškovėms

Ginčijamas sprendimas

147 Iš ginčijamo sprendimo 374–381 konstatuojamųjų dalių iš esmės matyti, jog Komisija atmetė ieškovių argumentus, kad reikėjo įvertinti, pirma, *ITR Rubber* „Oil & Gas“ skyriaus direktoriaus P. asmeninę atsakomybę tiek iki minėtos bendrovės perleidimo *Parker-Hannifin*, tiek po šio perleidimo, nes minėtas asmuo veikė be savo darbdavio žinios ir sukūrė plataus masto sistemą, skirtą dalyvauti kartelyje, taip pat siekė asmeninės naudos ir naudos bendrovėms, su kuriomis buvo susijęs, ir, antra, aplinkybę, jog toks elgesys prieštaravo įmonės vidaus politikai ir padarė didelės žalos, nesuteikiant jokios naudos.

Šalių argumentai

148 Ieškovės nesutinka, kad joms būtų inkriminuojamas *ITR Rubber* (tapusios *Parker ITR*) „Oil & Gas“ skyriaus direktoriaus P. elgesys, nes, pirma, jis slėpė nuo jų teisybę ir taip sukūrė nesąžiningą planą, leidžiantį jam ir įvairioms bendrovėms, kurias jis kontroliavo arba kurios buvo su juo susijusios, gauti neteisėtos naudos iš kartelio, antra, jis įvairiais būdais priešinosi, kad *Parker-Hannifin* kištųsi į jūrinių žarnų sektoriaus komercinį valdymą, kurį jis užtikrino savarankiškai, ir, trečia, jos pirmosios nukentėjo nuo P., siekusio tik naudos sau ir savo bendrovėms, elgesio, pažeidžiančio *Parker-Hannifin* profesinės etikos taisykles. Jos mano, kad, kaip nustatyta JAV teismų praktikoje, nereikėjo įmonės pripažinti atsakinga už jos darbuotojo veiksmus, nes jo neteisėta veikla buvo vykdoma siekiant naudos ne darbdaviui, o kitiems asmenims.

149 Be to, ieškovės tvirtina, kad laikotarpiu, per kurį P. buvo įmonės darbuotojas, jos nesudarė jokių susitarimų su kartelio dalyviais, ir ginčija aplinkybę, kad slėpė kartelį nuo Komisijos, kai šiuo klausimu atsirado įtarimų, nes, jų nuomone, tokių įtarimų nepakanka norint imtis atitinkamų priemonių, konkrečiai kalbant, pateikti prašymą dėl atleidimo nuo baudos ar jos sumažinimo.

150 Komisija ginčija šiuos tvirtinimus.

Bendrojo Teismo vertinimas

151 Reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką tam, kad Sutarties 85 straipsnio pažeidimas būtų inkriminuotas įmonei, reikia ne įmonės dalininkų ar pagrindinių vadovų, susijusių su šiuo pažeidimu, veiksmų ar žinojimo apie juos, o asmens, kuris turi teisę veikti įmonės vardu, veiksmų (dėl EB sutarties žr. 1983 m. birželio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Musique Diffusion française ir kt. prieš Komisiją*, 100/80-103/80, Rink. p. 1825, 97 punktas ir 2002 m. kovo 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Brugg Rohrsysteme prieš Komisiją*, T-15/99, Rink. p. II-1613, 58 punktas).

152 Reikia pažymėti, kad P. nepertraukiamai nuo 1981 m. iki 2006 m. dirbo atitinkamai *Pirelli Treg*, *Saiag (ITR)* ir *Parker ITR*. Be to, po jo tariamo atsistatydinimo 2006 m. birželio 9 d. *Parker ITR* sudarė su juo konsultavimo sutartį, kad būtų užtikrintas jūrinių žarnų sektoriaus tęstinumas.

153 P. dalyvavimas kartelyje ir jo, kaip lyderio, vaidmuo jame, kurių, ieškovės, beje, griežtai neginčijo, plačiai aprašyti ginčijamo sprendimo 94, 122 (9 lentelė), 144, 145, 151, 154, 155, 156, 158, 163, 172, 177, 185, 189 (10 lentelė), 190, 196, 241, 302, 349, 379, 383, 384, 386, 459 ir 461 konstatuojamosiose dalyse.

154 Be to, ieškovės per posėdį pripažino, kad P. turėjo teisę veikti įmonės vardu, kaip ginčijamo sprendimo 383 konstatuojamojoje dalyje nurodė Komisija. Iš minėtos konstatuojamosios dalies matyti, kad ieškovės pateikė „įgaliojimo kopiją <...>, patvirtinančią, kad jis turėjo teisę pasirašyti įvairiausius komercinius sandorius“; tai įrodo, kad jei P. ir turėjo didelę diskreciją veikti, taip buvo būtent todėl, kad šiuos įgaliojimus jam aiškiai suteikė ieškovės.

155 Todėl kyla ieškovių atsakomybė ir nereikia nenagrinėti, ar P. veikė be jų žinios.

156 Taigi ieškovių argumentai, kad jos pačios nesudarė jokio susitarimo su kitais kartelio dalyviais, taip pat nereikšmingi, nes teisiškai jos buvo įpareigotos P. veiksmų.

157 Tas pats pasakytina apie teiginius dėl *Parker* grupės vidinių profesinės etikos taisyklių pažeidimo ir apie teiginius, kad P. savo veiksmais siekė apgauti minėtą grupę. Iš tikrųjų reikia konstatuoti, kad nėra įrodymų, galinčių patvirtinti šiuos teiginius, atvirkščiai, juos paneigia aplinkybė, kad *Parker* grupė nepateikė jokio skundo ir nesiėmė jokių veiksmų savo buvusio darbuotojo atžvilgiu.

158 Galiausiai, kalbant apie tariamai *Parker-Hannifin* patirtą žalą, Komisija teisingai pažymėjo, kad dalyvaudama kartelyje įmonė, priešingai, nei pati teigia, gavo naudos būtent iš kainų nustatymo ir rinkų pasidalijimo tarp įvairių kartelio narių, todėl negalėjo nesuprasti, kad tarp jų egzistuoja susitarimas.

159 Todėl antrąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, susijusio su tuo, kad „Parker-Hannifin“ nepagrįstai buvo pripažinta solidariai su „Parker ITR“ atsakinga už pažeidimą

Ginčijamas sprendimas

160 Iš ginčijamo sprendimo 382–389 konstatuojamųjų dalių iš esmės matyti, kad Komisija manė, jog *Parker-Hannifin* lemiama įtaka *Parker ITR* galėjo būti preziumuojama, nes patronuojančiai bendrovei priklausė 100 % jos dukterinės bendrovės kapitalo ir buvo faktinių prielaidų, įrodančių, kad *Parker-Hannifin* kontroliavo *Parker ITR*, konkrečiai kalbant – P. įgaliojimas, patvirtinantis, kad jam buvo suteikta teisė pasirašyti įvairiausius komercinius sandorius.

161 Komisija taip pat atmetė ieškovių argumentus, pateiktus atsakant į pranešimą apie kaltinimus.

162 Komisija pirmiausia atmetė argumentą, kad pakanka įrodyti, jog *Parker-Hannifin* nedarė lemiamos įtakos su jūrinėmis žarnomis susijusiai *Parker ITR* veiklai, ir nereikia atsižvelgti į kitą šios dukterinės bendrovės vykdomą veiklą, nurodžiusi, kad pagal teismų praktiką ji turi įvertinti visą dukterinės bendrovės veiklą.

163 Antra, Komisija nusprendė, kad dokumentai, kuriais rėmėsi ieškovės siekdamos įrodyti *Parker ITR* savarankiškumą, nepatvirtina, kad dukterinė bendrovė veikė visiškai nepriklausomai nuo patronuojančios bendrovės, o tik atskleidžia galimus nuomonių skirtumus ir bendradarbiavimo problemas. Vis dėlto, Komisijos nuomone, nėra būtina kištis į dukterinės bendrovės valdymą, kad būtų daroma lemiama įtaka minėtos dukterinės bendrovės komercinei politikai.

164 Trečia, Komisija atmetė ieškovių argumentus, kad kartelis buvo slepiamas nuo patronuojančios bendrovės, nes, jos nuomone, iš teismų praktikos matyti, kad ji neprivalo įrodyti, jog įmonės valdyba žinojo apie pažeidimą, nes prie šio pažeidimo prisidėjęs asmuo turėjo teisę veikti įmonės vardu.

165 Komisija nusprendė, kad, be *Parker ITR* atsakomybės už pažeidimą, darytą nuo 1986 m., *Parker-Hannifin* ir *Parker ITR* turi būti pripažintos solidariai atsakingos už *Parker ITR* veiksmus nuo 2002 m. sausio 31 d. iki 2007 m. gegužės 2 d.

Šalių argumentai

166 Visų pirma, ieškovės iš esmės tvirtina, kad *Parker-Hannifin* nedarė jokios įtakos, juo labiau lemiamos, *Parker ITR* „Oil & Gas“ skyriui, kol jam vadovavo P. Grįsdamos šiuos argumentus jos tvirtina, kad P. nuolat nesilaikė *Parker-Hannifin* komercinės politikos taisyklių, kad jam pavykdavo atmesti jos bandymus kištis į jūrinių žarnų sektoriaus valdymą ir kad jis tyčia nesilaikė *Parker* grupės profesinės etikos. Jos nurodo, kad todėl minėtas „Oil & Gas“ skyrius, kuriam vadovavo P., rinkoje veikė savarankiškai. Jos mano paneigusios lemiamos įtakos prezumpciją.

167 Antra, ieškovių nuomone, be kelių prielaidų, Komisijos byloje nėra jokių *Parker-Hannifin* nuo 2002 m. sausio 31 d. iki 2006 m. birželio 9 d. darytos lemiamos įtakos *Parker ITR* įrodymų.

168 Visų antra, ieškovės tvirtina, kad lemiamos įtakos prezumpciją jos turėtų paneigti tik su karteliu susijusių prekių, t. y. *Parker ITR* „Oil & Gas“ skyriaus gaminamų prekių, atžvilgiu. Reikalavimas įrodyti, kad *Parker-Hannifin* nedarė lemiamos įtakos jokiai *Parker ITR* veiklai, būtų akivaizdžiai neproporcingas ir pažeistų prezumpcijos esmę. Iš tikrųjų patronuojanti bendrovė gali nuspręsti daryti lemiamą įtaką tam tikriems savo dukterinių bendrovių veiklos sektoriams ir suteikti joms visišką laisvę kituose sektoriuose. Todėl nagrinėjamu atveju reikėtų nuspręsti, jog byloje esantys įrodymai patvirtina, kad, kalbant apie veiklą jūrinių žarnų, skirtų naftai ir dujoms, srityje, *Parker-Hannifin* ir *Parker ITR* nebuvo viena įmonė, kaip ji suprantama pagal EB 81 straipsnį.

169 Visų trečia, ieškovės iš esmės ginčija Komisijos tvirtinimus, kad nebūtina kištis į dukterinės bendrovės valdymą, kad būtų daroma lemiama įtaka.

170 Visų ketvirta, ieškovės tvirtina neturinčios paneigti aplinkybės, kad *Parker-Hannifin* nustatydavo tikslus ir strategiją, darančius įtaką grupės rezultatams ir koherentiškumui, ir stengėsi pakeisti elgesį, kuris nukrypdavo nuo šių tikslų ir strategijos, kaip tai nurodo Komisija ginčijamo sprendimo 386 konstatuojamojoje dalyje.

171 Galiausiai, visų penkta, ieškovės ginčija ginčijamo sprendimo 383–386 konstatuojamosiose dalyse Komisijos pateiktą tam tikrų įrodymų aiškinimą, kuriuo buvo ketinama įrodyti, kad *Parker-Hannifin* siekė kontroliuoti savo dukterinę bendrovę.

172 Komisija ginčija šiuos tvirtinimus.

Bendrojo Teismo vertinimas

173 Iš nusistovėjusios teismų praktikos išplaukia, kad atsakomybė už dukterinės bendrovės elgesį gali tekti patronuojančiai bendrovei, ypač kai ši dukterinė bendrovė, nors ir turi savarankišką teisinį subjektiškumą, savarankiškai nesprendžia dėl savo elgesio rinkoje, o iš esmės įgyvendina patronuojančiosios bendrovės nurodymus, visų pirma atsižvelgiant į ekonominius, organizacinius ir teisinius šių dviejų teisės subjektų ryšius (žr. 86 punkte minėto Sprendimo *Akzo Nobel ir kt. prieš Komisiją* 58 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

174 Iš tikrųjų taip yra dėl to, kad esant tokiai situacijai patronuojanti bendrovė ir jos dukterinė bendrovė yra to paties ekonominio vieneto narės, todėl sudaro vieną įmonę, kaip ji suprantama pagal minėtą teismų praktiką. Taigi aplinkybė, kad patronuojanti bendrovė ir jos dukterinė bendrovė sudaro vieną įmonę, kaip ji suprantama pagal EB 81 straipsnį, leidžia Komisijai sprendimą, kuriuo skiriamos baudos, adresuoti patronuojančiai bendrovei, nekeliant reikalavimo įrodyti asmeninį šios bendrovės dalyvavimą darant pažeidimą (žr. 86 punkte minėto Sprendimo *Akzo Nobel ir kt. prieš Komisiją* 59 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

175 Tuo ypatingu atveju, kai patronuojančiai bendrovei priklauso 100 % jos Sąjungos konkurencijos taisyklių pažeidimą padariusios dukterinės bendrovės akcijų, pirma, tokia patronuojanti bendrovė gali daryti lemiamą įtaką dukterinės bendrovės elgesiui, ir, antra, egzistuoja paneigiama prezumpcija, kad ši patronuojanti bendrovė iš tikrųjų daro lemiamą įtaką savo dukterinės bendrovės elgesiui (žr. 86 punkte minėto Sprendimo *Akzo Nobel ir kt. prieš Komisiją* 60 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

176 Tokiomis aplinkybėmis Komisijai pakanka įrodyti, jog patronuojančiai bendrovei priklauso visas jos dukterinės bendrovės kapitalas tam, kad būtų preziumuojama, jog patronuojanti bendrovė daro lemiamą įtaką jos komercinei politikai. Tada Komisija gali pripažinti, kad patronuojanti bendrovė solidariai atsakinga už dukterinei bendrovei skirtos baudos sumokėjimą, nebent patronuojanti bendrovė, kuri turi paneigti šią prezumpciją, pateiktų pakankamai įrodymų, galinčių patvirtinti, kad jos dukterinė bendrovė rinkoje veikia savarankiškai (žr. 86 punkte minėto Sprendimo *Akzo Nobel ir kt. prieš Komisiją* 61 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

177 Be to, dukterinės bendrovės elgesys rinkoje negali būti vienintelis elementas, leidžiantis nustatyti patronuojančios bendrovės atsakomybę; tai yra tik vienas ekonominio vieneto egzistavimo ženklų (86 punkte minėto Sprendimo *Akzo Nobel ir kt. prieš Komisiją* 73 punktas).

178 Siekiant nustatyti, ar dukterinė bendrovė pati sprendžia dėl savo elgesio rinkoje, taip pat reikia atsižvelgti į visus reikšmingus duomenis apie ekonominius, organizacinius ir teisinius ryšius, kurie sieja šią dukterinę bendrovę su patronuojančia bendrove ir kurie gali skirtis, nelygu konkretus atvejis, todėl negali būti išvardyti kaip baigtinis sąrašas (86 punkte minėto Sprendimo *Akzo Nobel ir kt. prieš Komisiją* 74 punktas).

179 Nagrinėjamu atveju neginčytina, kad *Parker-Hannifin* per įvairias savo dukterines bendroves valdė 100 % *ITR Rubber* (tapusios *Parker ITR*) kapitalo. Todėl galima preziumuoti, kad, kaip patronuojanti bendrovė, ji darė lemiamą įtaką savo dukterinės bendrovės veiksmams.

180 Atsižvelgiant į tai reikia išnagrinėti ieškovių pateiktus įrodymus, kuriais siekiama paneigti šią prezumpciją.

181 Atliekant šį tyrimą pirmiausia reikia priminti, kad iš 86 punkte minėto Sprendimo *Akzo Nobel ir kt. prieš Komisiją* matyti, jog turi būti nustatytas visos dukterinės bendrovės savarankiškumas, o ne tik vieno iš jos komercinių skyrių, veikiančių su karteliu susijusioje rinkoje, savarankiškumas, nes dukterinės bendrovės savarankiško elgesio įrodymo galutinis tikslas yra įrodyti, kad patronuojanti bendrovė ir dukterinė bendrovė nesudaro vieno ekonominio vieneto, o tai gali leisti pripažinti, kad patronuojanti bendrovės neatsako už dukterinės bendrovės padarytą pažeidimą (šiuo klausimu žr. 86 punkte minėto Sprendimo *Akzo Nobel ir kt. prieš Komisiją* 55, 56 ir 59 punktus).

182 Todėl ieškovių argumentus šiuo klausimu reikia atmesti.

183 Be to, ieškovės tvirtina, jog reikalaujama ne to, kad atitinkamos šalys pateiktų tiesioginių ir nepaneigiamų dukterinės bendrovės savarankiško elgesio rinkoje įrodymų, bet tik to, kad jos pateiktų įrodymų, galinčių patvirtinti tokį savarankiškumą.

184 Kadangi remiantis minėta Teisingumo Teismo praktika (žr. šio sprendimo 176 punktą) reikalaujama, kad būtų pateikta „pakankamai įrodymų, galinčių patvirtinti, kad <...> dukterinė bendrovė rinkoje veikia savarankiškai“, nebūtina, kad ieškovės pateiktų tiesioginių ir nenuginčijamų dukterinės bendrovės savarankiškos veiklos rinkoje įrodymų, tačiau tokių įrodymų nepateikusios jos turi pateikti tikslių ir vienas kitą patvirtinančių įrodymų, kad dukterinė bendrovė iš tikrųjų veikė savarankiškai, nepaisant to, kad 100 % jos kapitalo priklausė patronuojančiai bendrovei.

185 Be to, grįsdamos savo teiginį, kad patronuojanti bendrovė nedarė jokios įtakos, juo labiau lemiamos, savo dukterinei bendrovei, ieškovės tvirtina, kad P. nuolat nesilaikė *Parker-Hannifin* komercinės politikos taisyklių, kad jam pavykdavo atmesti jos bandymus kištis į jūrinių žarnų sektoriaus valdymą (tai ginčijamo sprendimo 384 konstatuojamojoje dalyje pripažino pati Komisija) ir kad jis tyčia nesilaikė *Parker* grupės profesinės etikos taisyklių, draudžiančių jos darbuotojams užsiimti slapta veikla.

186 Ieškovės mano įrodžiusios, kad *Parker-Hannifin* nesikišo į *Parker ITR* „Oil & Gas“ skyriaus valdymą.

187 Vis dėlto reikia pažymėti, kad ieškovės tuo pačiu metu tvirtina, jog *Parker-Hannifin* nedarė lemiamos įtakos *Parker ITR*, tačiau nuolat stengėsi kištis į pastarosios valdymą ir tik dėl P. elgesio jai tai nepavyko.

188 Taigi ieškovės nepateikia jokios informacijos su priežastimis, dėl kurių, kaip jos pačios teigia, *Parker-Hannifin* daugelį metų teisėtai buvo trukdoma daryti lemiamą įtaką *Parker ITR*.

189 Reikia priminti, kad *Parker-Hannifin* yra valdanti pasaulinės grupės bendrovė, kuri 2002 m. pradžioje įsigijo jai naują veiklos sektorių, t. y. *ITR Rubber* (tapusią *Parker ITR*) kaučiuko žarnų sektorių.

190 Ieškovės tvirtina, kad P. *Parker* grupę laikė nuošaliai nuo *Parker ITR* veiklos, todėl minėtos grupės valdanti bendrovė daugiau nei ketverius metus, t. y. iki šio asmens pasitraukimo 2006 m., visiškai nežinojo, kaip veikia ši dukterinė bendrovė.

191 Jau nepaisant to, kad šiais tvirtinimais sunku patikėti, reikia konstatuoti, kad niekas netrukdė *Parker-Hannifin* teisiškai ir ekonomiškai kontroliuoti *Parker ITR*.

192 Be to, jei ieškovės manė, kad, kaip jos šiuo metu tvirtina, P. trukdė *Parker-Hannifin* kontroliuoti *Parker ITR*, niekas netrukdė *Parker-Hannifin* nepaisyti arba atleisti P., nes jis buvo tik vienas iš jos darbuotojų.

193 Be to, įrodymai, kuriuos privalo pateikti patronuojanti bendrovė, turi būti pakankami patvirtinti, kad dukterinė bendrovė objektyviai buvo savarankiška, atsižvelgiant į jas siejančius ekonominius, organizacinius ir teisinius ryšius. Dukterinės bendrovės ketinimai šiuo klausimu, net jei būtų įrodyti, neturi jokios reikšmės. Priešingu atveju būtų toleruojamas patronuojančios bendrovės inertiškumas ir aplaidumas valdant savo dukterines bendroves, darančias pažeidimus.

194 Taigi ieškovės nepateikė jokios informacijos, galinčios paneigti patronuojančios bendrovės lemiamos įtakos savo dukterinei bendrovei prezumpciją, ar papildomų Komisijos nustatytų įrodymų.

195 Todėl trečiasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas.

Dėl septintojo ieškinio pagrindo, susijusio su teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu, nes siekiant nustatyti baudą buvo taikomas klaidingas pardavimo vertės apskaičiavimo metodas

Ginčijamas sprendimas

196 Iš ginčijamo sprendimo 422–428 konstatuojamųjų dalių matyti, kad nustatydama susijusius pardavimus Komisija, pirma, rėmėsi pardavimų per paskutinius trejus metus iki pažeidimo pabaigos vidurkiu tam, kad būtų įvertintas metinių pardavimų nepastovumas, ir, antra, nusprendė, kad EEE rinka apima visus pardavimus, pagal kuriuos sąskaitos buvo išrašytos EEE įsteigtam pirkėjui, patikslinant, kad, jos nuomone, atsižvelgiant į ypatingą situaciją atitinkamoje rinkoje, tai yra patikimesnis kriterijus nustatyti, kur pažeidimas paveikė konkurenciją, nei galutinio panaudojimo vieta, kuri gali būti už EEE ribų.

197 Be to, Komisija pažymi, jog šį vertinimą patvirtina aplinkybė, kad dauguma bendrovių, atsakydamos į prašymą pateikti informacijos apie save, klientų ar apyvartos geografinį paskirstymą atliko remdamosi adresu, nurodytu ant sąskaitos, o ne prekių pristatymo ar galutinio panaudojimo vieta.

198 Komisija galiausiai nurodo, kad toks vertinimas nepažeidžia gairių, nes jose nenurodomi kriterijai, kuriais remiantis reikėtų pardavimą laikyti įvykusiu EEE.

Šalių argumentai

199 Ieškovės iš esmės tvirtina, kad Komisija pažeidė teisėtų lūkesčių apsaugos principą, kai apskaičiuodama pardavimus EEE atsižvelgė ne tik į jūrinių žarnų, kurios buvo pristatytos EEE, pardavimus, bet ir į visus pardavimus tų prekių, už kurias sąskaitos buvo išrašytos EEE įsteigtoms bendrovėms; taip, jų nuomone, dirbtinai buvo padidinta bauda.

200 Ieškovės mano, kad tik prekių, kurios buvo pristatytos EEE, pardavimai atspindi tariamai neteisėto elgesio įtaką konkurencijai EEE. Prekių, kurios buvo pristatytos už EEE ribų, pardavimai negali „paveikti valstybių narių tarpusavio prekybos“ ar [prekybos] „tarp susitariančių šalių“, kaip tai suprantama pagal EB 81 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį; iš tikrųjų prekyba EEE būtų paveikta tik tuo atveju, jei su karteliu susijusios prekės būtų pristatytos EEE teritorijoje, neatsižvelgiant į vietą, kurioje įsteigtas ant sąskaitos nurodytas juridinis subjektas.

201 Be to, ieškovės šiuo klausimu remiasi Komisijos suvestinio pranešimo dėl jurisdikcijos pagal Tarybos reglamentą (EB) Nr. 139/2004 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (OL C 95, 2008, p. 1, toliau – pranešimas dėl koncentracijų) 197 punktu, pagal kurį „iš esmės prekės pristatymas yra prekių pardavimui būdingas veiksmas <...>“, o tai patvirtina jų 2006 m. Baudų dydžio apskaičiavimo gairių 18 punkto aiškinimą.

202 Ieškovės taip pat mano, kad ginčijamo sprendimo 55 konstatuojamoji dalis, kurioje Komisija nurodė, kad „pardavimai siekiant pakeisti [t. y. galutiniams naudotojams] sudaro didesnę jūrinių žarnų pasaulinės rinkos dalį nei naujų prekių pardavimai [t. y. pardavimai rangovams]“, prieštarauja ginčijamo sprendimo 427 konstatuojamajai daliai, pagal kurią „didelį jūrinių žarnų kiekį nuperka rangovai“.

203 Be to, ieškovės nurodo, jog Komisija negali tvirtinti, kad sąskaitose nurodyto adreso kriterijus yra įprastas, naudojamas pačių įmonių, remdamasi vien aplinkybe, kad kelios atitinkamos įmonės nurodė savo apyvartos vidinį geografinį paskirstymą grindžiančios ant sąskaitos nurodytu adresu, o ne pristatymo vieta, nors *Parker-Hannifin* atkreipė jos dėmesį į tai, kad šių apyvartų apskaičiavimas gali netikti šioje byloje vertinant apyvartą EEE.

204 Komisija ginčija šiuos tvirtinimus.

Bendrojo Teismo vertinimas

205 Pagal gairių 13 punktą:

„Siekdama nustatyti bazinį skirtinos baudos dydį, Komisija remsis tiesiogiai ar netiesiogiai su pažeidimu susijusių įmonės prekių ar paslaugų pardavimo verte atitinkamame geografiniame EEE teritorijos sektoriuje. Paprastai Komisija remsis pilnų paskutinių įmonės dalyvavimo pažeidime metų pardavimo rezultatais <...>“

206 Pagal gairių 18 punktą:

„Kai geografinis pažeidimo plotas apima platesnę nei Europos ekonominės erdvės (EEE) teritoriją (pavyzdžiui, pasaulinių kartelių atveju), susijęs įmonės pardavimas EEE teritorijoje nebūtinai teisingai parodo kiekvienos įmonės svarbą atliekant pažeidimą. Taip gali atsitikti, kai sudaromi pasauliniai rinkos pasidalijimo susitarimai.

Tokiomis aplinkybėmis, siekdama parodyti bendrą susijusio pardavimo EEE teritorijoje dydį ir kiekvienos įmonės santykinę reikšmę atliekant pažeidimą, Komisija gali nustatyti visą su pažeidimu susijusių prekių ar paslaugų pardavimo vertę tam tikroje geografinėje teritorijoje (platesnėje nei EEE), apibrėžti kiekvienos pažeidime dalyvavusios įmonės pardavimo dalį toje rinkoje ir taikyti šią dalį bendram tų pačių įmonių pardavimui EEE teritorijoje apskaičiuoti. Rezultatas bus naudojamas kaip pardavimo vertė nustatant bazinį baudos dydį.“

207 Ieškovės neginčija, kad jūrinių žarnų rinka yra pasaulinė rinka.

208 Todėl reikia išnagrinėti šioje byloje taikytino gairių 18 punkto turinį.

209 Reikia konstatuoti, kad gairių 18 punkte kaip ir 13 punkte nekalbama nei apie EEE teritorijoje „pristatytus“ užsakymus, nei apie užsakymus, ant pagal kuriuos išrašytų sąskaitų nurodytas EEE adresas, o nurodomi „pardavimai“ EEE.

210 Iš to matyti, kad gairės neįpareigoja atsižvelgti į EEE pristatytus užsakymus ir nedraudžia Komisijai atsižvelgti į pardavimus, ant pagal kuriuos išrašytų sąskaitų nurodytas EEE adresas, kad apskaičiuotų kiekvienos įmonės pardavimų vertę EEE.

211 Kad būtų galima remtis pardavimais, ant pagal kuriuos išrašytų sąskaitų nurodomas EEE adresas, vis dėlto reikia, kad šis kriterijus atspindėtų realią rinkos situaciją, t. y. kad jis tiksliausiai apibrėžtų kartelio pasekmes konkurencijai EEE.

212 Ieškovės neginčija, kad nors daugelio jūrinių žarnų sistemų atveju galutinė paskirties vieta yra už Europos ribų, kai kurie pagrindiniai pasaulinio masto rangovai įsteigti įvairiose Sąjungos ar EEE šalyse (žr. ginčijamo sprendimo 59 konstatuojamąją dalį). Todėl jūrinių žarnų kartelio poveikis konkurencijai EEE viduje tinkamai įvertinamas atsižvelgiant į pardavimus, ant pagal kuriuos išrašytų sąskaitų nurodytas EEE adresas; taigi reikia atmesti ieškovių argumentus, kad tik EEE pristatyti užsakymai gali leisti įvertinti kartelio poveikį EEE.

213 Visiškai nesvarbu tai, kad savo pranešime dėl koncentracijų kalbėdama apie apyvartos, į kurią reikėtų atsižvelgti, apskaičiavimą Komisija pirmenybę teikia pristatymo vietai, nes koncentracijos pasekmių rinkai vertinimas negali būti lyginamas su įmonei už EB 81 straipsnio pažeidimą skirtinos baudos nustatymu, net jeigu rinkos vertės nustatymas yra identiškas tiek pranešime dėl koncentracijų, tiek gairėse.

214 Be to, tai, kad Komisija apriboja savo veiksmų laisvę konkurencijos teisės srityje, neįpareigoja jos taip pat apsiriboti kitoje srityje ir nereiškia *ipso facto* tokių pačių ribojimų šioje kitoje srityje.

215 Be to, aplinkybė, jog ginčijamame sprendime buvo konstatuota, kad pardavimai siekiant pakeisti galutiniams naudotojams, kurie daugeliu atvejų yra įsteigti ne EEE teritorijoje, sudaro didesnę jūrinių žarnų rinkos dalį pasaulyje nei naujų prekių pardavimai (ginčijamo sprendimo 55 konstatuojamoji dalis), neprieštarauja Komisijos vertinimui, kad šioje byloje vieta, kurioje veikia ūkio vienetas, kuriam išrašomos sąskaitos už pardavimus, yra tinkamiausias kriterijus vertinti, ar pardavimai buvo įvykdyti EEE (ginčijamo sprendimo 427 konstatuojamoji dalis), todėl Komisija atsižvelgė tik į pardavimus klientams, įsteigtiems EEE (nepriklausomai nuo galutinio naudojimo vietos).

216 Atsižvelgiant į tai, kas buvo išdėstyta, taip pat reikia išnagrinėti, ar Komisija įmonių jai pateiktais duomenimis apie pardavimus, t. y. duomenimis apie pardavimus, pagal kuriuos buvo išrašytos sąskaitos, pasinaudojo tokiu joms netikėtu būdu, kad galėjo pažeisti jų teisėtus lūkesčius.

217 Reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką teisę remtis teisėtų lūkesčių apsauga turi kiekvienas asmuo, esantis tokioje padėtyje, kai Bendrijos administracija paskatino jo pagrįstų lūkesčių atsiradimą, suteikusi jam tikslių garantijų (2004 m. liepos 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Di Lenardo et Dilexport*, C-37/02 ir C-38/02, Rink. p. I-6911, 70 punktas ir 1998 m. gruodžio 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Embassy Limousines & Services prieš Parlamentą*, T-203/96, Rink. p. II-4239, 74 punktas). Tokias garantijas, neatsižvelgiant į jų pateikimo formą, sudaro tiksli, nesąlyginė ir tikrovę atitinkanti informacija iš kompetentingų ir patikimų šaltinių (šiuo klausimu žr. 2000 m. gegužės 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Kögler prieš Teisingumo Teismą*, C-82/98 P, Rink. p. I-3855, 33 punktą). Tačiau šio principo pažeidimu negalima remtis tuo atveju, kai administracija tikslių garantijų nesuteikė (2005 m. lapkričio 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-506/03, neskelbiamo Rinkinyje, 58 punktas ir 2006 m. birželio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Belgija ir Forum 187 prieš Komisiją*, C-182/03 ir C-217/03, Rink. p. I-5479, 147 punktas). Be to, teisėti lūkesčiai gali būti grindžiami tik taikomas teisės normas atitinkančiomis garantijomis (2005 m. birželio 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Branco*

prieš Komisiją, T-347/03, Rink. p. II-2555, 102 punktas; 2006 m. vasario 23 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Cementbouw Handel & Industrie prieš Komisiją*, T-282/02, Rink. p. II-319, 77 punktas ir 2009 m. lapkričio 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Denka International prieš Komisiją*, T-334/07, Rink. p. II-4205, 132 punktas).

218 Reikia konstatuoti, kad nagrinėjamu atveju Komisija nesuteikė jokių garantijų ieškovėms, kaip jos suprantamos pagal minėtą teismų praktiką, kad duomenys, kuriuos jos pirmiausia pateikė savo iniciatyva, o vėliau paprašius Komisijai – susiję su pardavimais, ant pagal kuriuos išrašytų sąskaitų nurodytas EEE adresas, nebus vertinami apskaičiuojant joms skirtiną baudą.

219 Todėl, kalbant apie atsižvelgimą į ieškovių savo iniciatyva Komisijai pateiktą informaciją apie pardavimus EEE apskaičiuojant joms skirtiną baudą, ieškovės negali remtis teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu.

220 Todėl septintasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas.

Dėl aštuntojo ieškinio pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies ir asmeninės atsakomybės principo pažeidimu bei pareigos motyvuoti nesilaikymu, kalbant apie apyvartos 10 % ribos apskaičiavimą

Šalių argumentai

221 Pirma, ieškovės tvirtina, kad apskaičiuodama *Parker ITR* baudai maksimalią 10 % ribą Komisija turėjo atsižvelgti į jos apyvartą, o ne į konsoliduotą *Parker-Hannifin* apyvartą; atsižvelgusi į pastarąją apyvartą Komisija pažeidė Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalį. Jos nurodo, kad iš teismų praktikos matyti, jog kai du juridiniai subjektai pažeidimo metu priklauso tai pačiai įmonei, tačiau vėliau, Komisijai priimant sprendimą, šie du vienetai nebepriklauso tai pačiai įmonei, maksimali 10 % riba turi būti apskaičiuojama remiantis atskiromis atitinkamomis jų apyvartomis. Pagal analogiją ta pati tvarka turėjo būti taikoma ir šiuo atveju, nes *Saiag* ir ITR, kurioms didesnę dalį pažeidimo laikotarpio priklausė su pažeidimu susijęs turtas, sudarė nuo *Parker-Hannifin* nepriklausantį juridinį subjektą.

222 Ieškovės tvirtina, kad kitoks aiškinimas pažeistų teisinio saugumo principą ir turėtų neproporcingų pasekmių.

223 Antra, ieškovės mano, kad dėl to ginčijamu sprendimu taip pat buvo pažeistas asmeninės atsakomybės principas, nes nuo 1986 m. balandžio 1 d. iki 2002 m. sausio 31 d. su jūrinėmis žarnomis susijęs *Parker ITR* turtas priklausė kitoms įmonėms.

224 Trečia, ieškovės tvirtina, kad Komisija neatsakė į jų per administracinę procedūrą pateiktus argumentus dėl Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies aiškinimo. Jos pažymi, kad ginčijamame sprendime tik nurodyta, jog pakoreguoti baziniai baudų dydžiai neviršija maksimalios 10 % ribos, tačiau tai neleidžia suprasti priežasčių, dėl kurių *Parker ITR* baudos daliai, kurią sumokėti ji turi viena, Komisija nusprendė maksimalią 10 % ribą apskaičiuoti remdamasi *Parker-Hannifin* apyvarta.

225 Komisija ginčija šiuos tvirtinimus.

Bendrojo Teismo vertinimas

226 Reikia priminti, kad, pirma, pirmasis ieškinio pagrindas buvo pripažintas pagrįstu, todėl pažeidimo laikotarpis, už kurį *Parker ITR* atsakinga, tęsėsi nuo 2002 m. sausio 1 d. iki 2007 m. gegužės 2 d., ir, antra, trečiasis ieškinio pagrindas buvo atmestas, dėl ko Bendrasis Teismas turi nuspręsti, kad visą

pažeidimo laikotarpį, išskyrus laikotarpį nuo 2002 m. sausio 1 d. iki 2002 m. sausio 31 d., *Parker ITR* buvo 100 % *Parker-Hannifin* priklausanti dukterinė bendrovė, kuriai patronuojanti bendrovė darė lemiamą įtaką.

227 Be to, vadovaujantis nusistovėjusia teismų praktika, maksimalios 10 % ribos įtvirtinimo tikslą galima pasiekti tik jei ši riba visų pirma taikoma kiekvienam sprendimo, kuriuo skiriama bauda, adresatui. Ir tik, visų antra, jei paaiškėja, kad įmonę, kaip už baudžiamą pažeidimą atsakingą ekonominį subjektą, sudaro keli sprendimo, kuriuo skiriama bauda, adresatai ir jei tokia padėtis išlieka ir šio sprendimo priėmimo momentu, ši riba gali būti apskaičiuojama remiantis šios įmonės bendra, t. y. visų jos sudedamųjų dalių, apyvarta (125 punkte minėto Sprendimo *Tokai Carbon ir kt. prieš Komisiją* 390 punktas).

228 Kadangi pirmasis ieškinio pagrindas buvo pripažintas pagrįstu, aštuntasis ieškinio pagrindas, kiek jis susijęs su pažeidimo laikotarpiu iki 2002 m. sausio 1 d., kada pažeidimą darė ITR, neturi prasmės. Kita vertus, šis ieškinio pagrindas yra nepagrįstas, kiek jis susijęs su pažeidimo laikotarpiu po 2002 m. sausio 1 d., nes šiuo laikotarpiu, išskyrus vieną mėnesį, *Parker ITR* ir *Parker-Hannifin* sudarė vieną ekonominį vienetą, atsakingą už baudžiamą pažeidimą. Todėl maksimali baudos riba galėjo būti apskaičiuota remiantis bendra šio ekonominio vieneto, t. y. visų jį sudarančių sudedamųjų dalių, apyvarta.

229 Kadangi pirmasis ieškinio pagrindas buvo pripažintas pagrįstu, nereikia nagrinėti kitų kaltinimų, susijusių su asmeninės atsakomybės ir proporcingumo principų pažeidimu bei pareigos motyvuoti nesilaikymu, kiek juose remiamasi laikotarpio iki 2002 m. sausio 1 d. vertinimu ginčijamame sprendime.

230 Todėl aštuntąjį pagrindą reikia atmesti.

Dėl devintojo ieškinio pagrindo, susijusio su teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu ir pareigos motyvuoti nesilaikymu, nes Komisija atsisakė sumažinti baudą dėl bendradarbiavimo

Ginčijamas sprendimas

231 Iš ginčijamo sprendimo 489–493 konstatuojamųjų dalių matyti, kad *Parker ITR* pagal atleidimo nuo baudos ar jos sumažinimo programą pateikė Komisijai dokumentų, kurie, minėtos institucijos nuomone, turėjo mažai papildomosios vertės dėl 1986–2007 m. laikotarpio, tačiau kartu suteikė informacijos, leidusios nustatyti kartelį nuo 1972 m. iki devintojo dešimtmečio pradžios. Vis dėlto Komisija turėjo konstatuoti, kad pastarojo laikotarpio atžvilgiu jau suėjusi senatis. Todėl ji nusprendė, kad nereikia sumažinti ieškovėms baudos.

Šalių argumentai

232 Ieškovės tvirtina, kad jos surinko ir kartu su prašymu atleisti nuo baudos ar ją sumažinti pateikė reikšmingų faktinių aplinkybių [*konfidencialu*], apie kurias Komisija iki tol nežinojo ir kurios tiesiogiai susijusios su pažeidimu [*konfidencialu*], įrodymų. Ieškovės nurodo, kad Komisija nusprendė, jog šie įrodymai, susiję su laikotarpiu nuo [*konfidencialu*], neturėjo jokios papildomosios vertės dėl [*konfidencialu*]. Tačiau toks vertinimas prieštarauja [*konfidencialu*]. Be to, Komisija nepateikė jokių argumentų, paaiškinančių, kodėl [*konfidencialu*].

233 Taip pat ieškovės tvirtina, kad jei Komisija būtų nusprendusi, kad ieškovių pateikti įrodymai turi didelę papildomąją vertę, *Parker ITR* remiantis šias įrodymais nebūtų pripažinta atsakinga už kartelio [*konfidencialu*], ir šis dalinis imunitetas būtų taikomas kartu su baudos sumažinimu dėl bendradarbiavimo, kaip numatyta pranešimo dėl bendradarbiavimo 26 punkto paskutinėje pastraipoje.

234 Galiausiai ieškovės ginčija slėpusios kartelį nuo tada, kai apie jį sužinojo.

235 Komisija ginčija šiuos tvirtinimus.

Bendrojo Teismo vertinimas

236 Pranešimo dėl bendradarbiavimo 26 punkte numatyta:

„Galutiniame sprendime, kurį Komisija priims pasibaigus administracinei procedūrai, Komisija nustatys baudos sumažinimo dydį, kurio ribose įmonei bus sumažinta bauda lyginant su ta bauda, kuri kitu atveju įmonei būtų paskirta:

— pirmajai įmonei, kuri suteikia žymios papildomos vertės: 30–50 % sumažinimas,

— antrajai įmonei, kuri suteikia žymios papildomos vertės: 20–30 % sumažinimas,

— paskesnėms įmonėms, kurios suteikia žymios papildomos vertės: iki 20 % sumažinimas.

Siekdama nustatyti tikslią sumažinimo apimtį kiekvieno iš šių dydžių ribose, Komisija atsižvelgia į laiką, kada buvo pateikti įrodymai, atitinkantys 24 dalies sąlygas, ir į jų papildomą vertę.

Jei pareiškėjas, kuris kreipėsi dėl baudos sumažinimo, pirmasis pateikia nereikalaujantį patvirtinimo įrodymą 25 dalies prasme, kurį Komisija panaudoja nustatyti papildomiems faktams, dėl kurių padidėja pažeidimo sunkumas arba pailgėja trukmė, Komisija, nustatydama baudos dydį tokį įrodymą pateikusiai įmonei, į šiuos faktus neatsižvelgia.“

237 Pranešimo dėl bendradarbiavimo 36 punkte pažymima:

„Komisija nepriima jokios pozicijos, ar suteikti sąlyginį atleidimą nuo baudos arba ar kitaip palankiai vertinti pagal bet kokią paraišką, jei paaiškėja, kad paraiška yra susijusi su pažeidimais, kuriems taikomas Reglamento Nr. 1/2003 25 straipsnio 1 dalies b punkte nustatytas penkerių metų nuobaudų skyrimo senaties terminas, nes tokios paraiškos netenka prasmės.“

238 Šioje byloje įrodymai, dėl kurių, ieškovių nuomone, joms turėjo būti sumažinta bauda pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo, susiję su laikotarpiu nuo [*konfidencialu*].

239 Net jei būtų reikšmingi, šie įrodymai susiję su [*konfidencialu*] laikotarpiu.

240 Kaip teisingai nurodo Komisija, šiam pažeidimo laikotarpiui, net jei būtų pripažinta, kad jis įrodytas remiantis minėtais įrodymais, jau suėjusi senatis.

241 Be to, Komisija ginčijamo sprendimo 491 konstatuojamojoje dalyje pažymi, kad įrodymai, pateikti apie [*konfidencialu*] laikotarpį, yra per daug nenuoseklūs, kad būtų galima įrodyti pažeidimą.

242 Kadangi Komisija konstatavo neturinti jokių slaptos veiklos įrodymų, pakankamų nustatyti pažeidimą nuo [*konfidencialu*], ji turėjo nuspręsti, kad laikotarpis, su kuriuo susiję ieškovių įrodymai [*konfidencialu*]; todėl atsižvelgusi į ieškovių pateiktų įrodymų jokios papildomosios vertės nebuvimą Komisija pagrįstai atsisakė sumažinti joms skirtiną baudą.

243 Be to, reikia konstatuoti, kad ginčijamo sprendimo 489–493 konstatuojamosiose dalyse šiuo klausimu pateikiami detalūs motyvai.

244 Todėl devintasis pagrindas turi būti atmestas visas.

245 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnį reikia panaikinti tiek, kiek Komisijos jame konstatuojama, jog *Parker ITR* darė pažeidimą iki 2002 m. sausio 1 d. Todėl taip pat reikia panaikinti 2 ginčijamo sprendimo straipsnį, kiek jis susijęs su ieškovėmis.

Dėl Bendrojo Teismo neribotos jurisdikcijos įgyvendinimo pakeičiant ginčijamą sprendimą ir dėl galutinio baudos dydžio nustatymo

246 Reikia priminti, kad SESV 261 straipsnyje yra nustatyta, jog pagal SESV nuostatas Europos Parlamento ir Europos Sąjungos Tarybos kartu priimti reglamentai gali suteikti Teisingumo Teismui neribotą jurisdikciją dėl šiuose reglamentuose numatytų sankcijų. Tokia jurisdikcija Bendrijos teismui buvo suteikta Reglamento Nr. 1/2003 31 straipsniu. Taigi šis teismas gali ne tik vykdyti paprastą sankcijos teisėtumo kontrolę, bet ir pakeisti Komisijos vertinimą savuoju ir atitinkamai panaikinti, sumažinti ar padidinti skirtą fiksuotą ar periodinę baudą. Iš to matyti, kad Sąjungos teismas gali naudotis neribota jurisdikcija, kai turi vertinti baudos dydį, ir kad ši jurisdikcija gali būti naudojama tiek baudai sumažinti, tiek jai padidinti (žr. 2007 m. vasario 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją*, C-3/06 P, Rink. p. I-1331, 60–62 punktus ir nurodytą teismų praktiką).

247 Be to, pagal 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų Sutarties 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, p. 1) 23 straipsnio 3 dalį nustatant baudos dydį atsižvelgiama į pažeidimo sunkumą ir trukmę.

248 Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad nustatant baudų dydį reikia įvertinti pažeidimų trukmę ir visus kriterijus, į kuriuos atsižvelgiama vertinant pažeidimų sunkumą, pavyzdžiui, į kiekvienos įmonės elgesį, vaidmenį, kurį kiekviena jų atliko derinant veiksmus, pelną, kurį šios įmonės gavo iš šių veiksmų, įmonių dydį ir atitinkamų prekių vertę, taip pat pavojų, kurį šios rūšies pažeidimai kelia Sąjungai (žr. 2011 m. gruodžio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Chalkor prieš Komisiją*, C-386/10 P, Rink. p. I-13085, 56 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

249 Teisingumo Teismas yra nurodęs ir tai, kad turi būti atsižvelgta į objektyvius požymius, kaip antai antikonkurencinių veiksmų turinį ir trukmę, jų skaičių ir intensyvumų, paveiktos rinkos dydį ir žalą viešajai ekonominei tvarkai. Be to, analizuojant būtina atsižvelgti į santykinę atsakingų įmonių svarbą, rinkos dalį ir galimą jų recidyvą (248 punkte minėto Sprendimo *Chalkor prieš Komisiją* 57 punktas).

250 Dėl šio aspekto reikia priminti, kad Bendrojo Teismo įgyvendinant savo neribotą jurisdikciją atliktas baudos dydžio nustatymas iš esmės nėra tikslus aritmetinis veiksmas. Be to, Bendrasis Teismas neprivalo atsižvelgti į Komisijos atliktus skaičiavimus, tačiau jis turi atlikti savo vertinimą, atsižvelgdamas į visas bylos aplinkybes (2004 m. rugsėjo 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Aristrain prieš Komisiją*, T-156/94, neskelbiamo Rinkinyje, 43 punktas).

251 Šioje byloje, atsižvelgdamas į savo vertinimus nagrinėjant, viena vertus, pirmojo ieškinio pagrindo pirmą dalį ir, kita vertus, šio pagrindo penktą ir šeštą dalis, taip pat į atliekant šią analizę nustatytas klaidas (žr. šio sprendimo 130, 140 ir 146 punktus), Bendrasis Teismas mano, kad reikia pasinaudoti neribota jurisdikcija, jam suteikta Reglamento Nr. 1/2003 31 straipsniu, ir Komisijos vertinimą dėl ieškovėms skirtinos baudos dydžio pakeisti savuoju.

252 Reikia pažymėti, kad nagrinėjamu atveju, atsižvelgiant į tai, jog neteisėti veiksmai, kuriuos darė ieškovės, yra susiję su konkursų pasiskirstymu, kainų, kvotų ir pardavimo sąlygų nustatymu, geografinių rinkų pasidalijimu bei keitimusi slapta informacija apie kainas, pardavimo apimtis ir konkursus, kartelis akivaizdžiai turi sunkaus pažeidimo požymių. Be to, tai yra pasaulinis kartelis.

253 Vis dėlto atsižvelgiant į tai, kad pirmasis ieškinio pagrindas buvo pripažintas pagrįstu, pažeidimo trukmė *Parker ITR*, kuri negali būti laikoma atsakinga už ITR ir *Saiag* bei jų pirmtakių padarytus pažeidimus nuo 1986 m. iki 2001 m. gruodžio mėn., turi būti sumažinta nuo 19 metų iki penkerių su puse metų.

254 Todėl ieškovės neturi atsakyti ir už ITR, kaip organizatorės, vaidmenį, kurį ji vaidino 1999–2001 m.

255 Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, ir įvertinęs pirma nustatytų pažeidimų kumuliacinį pobūdį Bendrasis Teismas mano, kad nustačius *Parker ITR* skirtiną 6 400 000 eurų baudą būtų tinkamai įvertintos visos šios bylos aplinkybės. Tokio dydžio bauda iš tiesų suteikia galimybę veiksmingai pažaboti ieškovės neteisėtą elgesį, be to, ši bauda yra proporcinga pažeidimo sunkumui ir pakankamai atgrasanti.

256 Be to, reikia atsižvelgti į tai, kad *Parker-Hannifin* 2002 m. sausio 31 d. įsigijo visas *ITR Rubber* akcijas ir kad bauda, kurią solidariai turėtų sumokėti patronuojanti bendrovė, turėtų būti nustatyta už laikotarpį nuo minėtos datos iki 2007 m. gegužės 2 d.

257 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia, pirma, panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio i punktą, kiek jis susijęs su *Parker ITR* inkriminuojamu pažeidimu mažiausiai iki 2002 m. sausio mėn., antra, nustatyti šiai bendrovei 6 400 000 eurų baudą, kurios 6 300 000 eurų dalis turi būti sumokėta solidariai su *Parker-Hannifin*, nes solidari *Parker-Hannifin* atsakomybė negali būti pripažinta už laikotarpį nuo 2002 m. sausio 1 d. iki sausio 31 d., ir, trečia, atmesti likusią ieškinio dalį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

258 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Pagal to paties straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, Bendrasis Teismas gali paskirstyti išlaidas šalims.

259 Šiuo atveju reikia priminti, kad ieškovės prašė iš esmės sumažinti baudą ir šis prašymas buvo patenkintas. Todėl Komisija padengia savo ir ieškovų patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2009 m. sausio 28 d. Komisijos sprendimo C(2009) 428 galutinis dėl [EB] 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūros (byla COMP/39406 – Jūrinės žarnos) 1 straipsnio i punktą, kiek jame Europos Komisija konstatavo, kad *Parker ITR Srl* darė pažeidimą iki 2002 m. sausio 1 d.**

2. **Panaikinti Sprendimo C(2009) 428 galutinis 2 straipsnio e punktą.**

3. ***Parker ITR* skirti 6 400 000 eurų baudą, kurios 6 300 000 eurų dalis turi būti sumokėta solidariai su *Parker-Hannifin Corp.***

4. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

5. **Komisija padengia savo ir *Parker ITR* bei *Parker-Hannifin* bylinėjimosi išlaidas.**

Azizi Prek Frimodt Nielsen

Paskelbta 2013 m. gegužės 17 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Faktinės bylos aplinkybės 1

Jūrinių žarnų, skirtų naftai ir dujoms perduoti, sektorius 2

Ieškovės 3

Administracinė procedūra 4

Ginčijamas sprendimas 4

Procesas ir šalių reikalavimai 6

Dėl teisės 7

Dėl reikalavimo panaikinti 7

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su klaida priskiriant „Parker ITR“ atsakomybę už pažeidimo laikotarpį iki 2002 m. sausio 1 d. 7

Ginčijamas sprendimas 7

Šalių argumentai 8

Bendrojo Teismo vertinimas 10

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo, susijusio su tuo, kad bauda „Parker ITR“ už laikotarpį iki 1999 m. birželio 11 d. buvo skirta nepagrįstai 16

Ginčijamas sprendimas 16

Šalių argumentai 16

Bendrojo Teismo vertinimas 16

Dėl penktojo ieškinio pagrindo, susijusio su nepagrįstu baudos padidinimu remiantis tuo, kad „Parker ITR“ buvo kartelio organizatorė 16

Ginčijamas sprendimas 16

Šalių argumentai 16

Bendrojo Teismo vertinimas 17

Dėl šeštojo ieškinio pagrindo, susijusio su asmeninės atsakomybės principo pažeidimu ir pareigos motyvuoti nesilaikymu, kalbant apie baudos „Parker-Hannifin“ padidinimą dėl „Parker ITR“ vaidinto organizatorės vaidmens 17

Šalių argumentai 17

Bendrojo Teismo vertinimas 17

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su klaidingu atsakomybės už pažeidimą, susijusį su neteisėtu „Oil & Gas“ skyriaus direktoriaus P. elgesiu, priskyrimu ieškovėms 17

Ginčijamas sprendimas 17

Šalių argumentai 18

Bendrojo Teismo vertinimas 18

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, susijusio su tuo, kad „Parker-Hannifin“ nepagrįstai buvo pripažinta solidariai su „Parker ITR“ atsakinga už pažeidimą 19

Ginčijamas sprendimas 19

Šalių argumentai 19

Bendrojo Teismo vertinimas 20

Dėl septintojo ieškinio pagrindo, susijusio su teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu, nes siekiant nustatyti baudą buvo taikomas klaidingas pardavimo vertės apskaičiavimo metodas 22

Ginčijamas sprendimas 22

Šalių argumentai 22

Bendrojo Teismo vertinimas 23

Dėl aštuntojo ieškinio pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies ir asmeninės atsakomybės principo pažeidimu bei pareigos motyvuoti nesilaikymu, kalbant apie apyvartos 10 % ribos apskaičiavimą 25

Šalių argumentai 25

Bendrojo Teismo vertinimas 25

Dėl devintojo ieškinio pagrindo, susijusio su teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu ir pareigos motyvuoti nesilaikymu, nes Komisija atsisakė sumažinti baudą dėl bendradarbiavimo 26

Ginčijamas sprendimas 26

Šalių argumentai 26

Bendrojo Teismo vertinimas 27

Dėl Bendrojo Teismo neribotos jurisdikcijos įgyvendinimo pakeičiant ginčijamą sprendimą ir dėl galutinio baudos dydžio nustatymo 28

Dėl bylinėjimosi išlaidų 29